

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE STER VAN HET OOSTEN

N° 2381

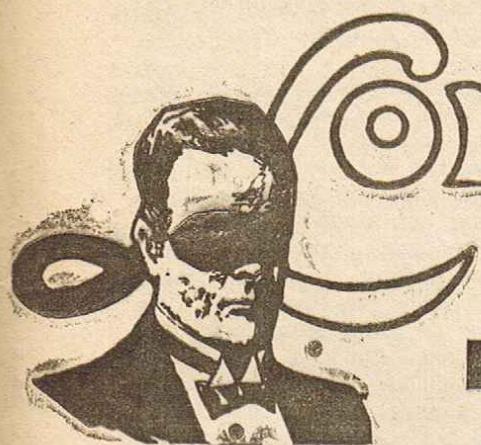
WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Ster van het Oosten

HOOFDSTUK I

EEN BEZOEK BIJ LORD ABERDEEN

Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand bevonden zich op een warme lentedag in het midden van Mei in de fraaie villa, welke Zijne Lordschap sedert enige jaren op een van de fraaiste punten van Londen, in de Cromwellstreet, bewoonde.

Het was middag en de warmte was voor de tijd van het jaar bijzonder groot, zodat de beide openslaande deuren van het vertrek, die op het park achter het huis uitzagen, wijd geopend waren, teneinde de heerlijke lentelucht gelegenheid te geven in de fraai gemeubileerde bibliotheek door te dringen.

Lord Aberdeen zat aan een grote ebenhouten tafel, die tussen de beide ramen was geschoven en was verdiept in de lezing van de «Times».

Zijn vriend, jeugdig en nog met een

zacht blozend gelaat, had tegenover hem plaats genomen.

Brand had een groot register opengelegd voor zich liggen, terwijl aan zijn linkerhand een stapel kranten lag, waarvan hij er telkens een afnam, doorlas en er vervolgens met behulp van een couponschaar nu en dan kleinere of grotere stukjes uitknippte, die hij zorgvuldig in het register plakte.

Geruime tijd hadden de beide mannen geen woord gewisseld.

In dit grote vertrek, dat ver van de deftige Cromwellstreet was gelegen, vernam men niets dan het gezoem der bijen en het gesnater der talloze vogels, waarvan het park wemelde, daar het gevederde volkje er een welkom thuis had gevonden, dat des te aangenaamer was, door de gulle wijze, waarop

de chauffeur van Zijn Lordschap, James Henderson, iedere dag voedsel voor de dieren uitstrooide op een uitgestrekt grasperk, dat zich voor de grote garage aan het einde van het park bevond.

Eindelijk legde Lord Aberdeen het Cityblad met een zucht uit de handen.

— Verkiezingen voor het Lagerhuis, en anders niets, merkte hij gemelijk op. Het is alsof de hele wereld staat of valt met de samenstelling van de befaamde Engelse Tweede Kamer.

— Staat er werkelijk niets anders in, Edward? vroeg Brand lachend.

— Tenminste niets dat mij interesseert. Lady Lawson geeft een partij ter ere van het huwelijk van haar enige dochter, en markiezin Standish of Turret is voornemens reeds de volgende week naar haar buitenverblijf te vertrekken.

— Staat het vertrek van Lord William Aberdeen naar Schotland er nog niet in? vroeg Brand belangstellend.

— Neen, ik heb er tenminste nog niets van gevonden. Wanneer heb je het bericht weggestuurd?

— Gisteravond.

— Dan zal het wel in de volgende editie verschijnen.

Lord Aberdeen onderdrukte een geeuw en rekte zich uit. Toen stond hij op en begon met langzame passen het grote vertrek op en neer te lopen, nu en dan stilstaande voor een der beide ramen en een blik uit zijn grijze ogen op het in volle bloei staande park werpend.

De jonge man had zijn vriend terslulks met de ogen gevolgd.

— Je moet mij de opmerking ten goede houden, Edward, maar ik geloof, dat je je een pietsie verveelt.

Lord Aberdeen keerde zich half om en glimlachte flauwtjes.

— Inderdaad, ik voel mij lusteloos, en terneergeslagen, zei hij. Het is reeds lang geleden dat wij een avontuur beleefden, hetgeen die naam werkelijk verdient. Londen loopt leeg, alle ware en zogenaamde vrienden trekken naar hun buitenverblijven, de schouwburgers zijn merendeels gesloten, kortom het is op het ogenblik in onze goede hoofdstad een sessie bedoening. Ik gaf er wat voor,

als ik de huid van Lord Aberdeen van mij kon afwerpen, om weer eens in die van John Raffles te kruipen.

Charles Brand, de vertrouwde van de Grote Onbekende, schudde zacht het hoofd.

— Je bent onverbeterlijk, zei hij op bestraffende toon. Ons laatste avontuur is niet zo lang geleden, en ik meen mij toch te herinneren dat het niet van gevaren ontbloot was, en reeds nu weer verlang je naar een nieuwe prikkel?

— Ik kan er niets aan doen, antwoordde John Raffles, want inderdaad verschool zich deze geheimzinnige misdadiger achter de alom bekende figuur van Lord William Aberdeen, terwijl hij de armen boven het hoofd uitstreekte en een verlangende blik in het park wierp. Je zult het een ziekelijke neiging vinden, en daarin heb je misschien gelijk, maar ik kan er nu eenmaal niet buiten. Avonturen, en dan liefst gevaarlijke, zijn voor mij wat het water is voor de vissen, de lucht voor de vogels.

Brand haalde onmerkbaar de schouders op.

Hij kende zijn vriend reeds jaren en hij wist heel goed, dat hij even goed kon trachten de zon in haar loop tegen te houden, dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, een andere levenswijs te doen volgen.

Hoewel hij wist, het gemoed van deze man nog lang niet geheel doorpeild te hebben, kende hij toch genoeg van diens inborst om te begrijpen dat alle pogingen in dat opzicht nutteloos zouden zijn.

De afschuw van John Raffles jegens alle nutteloze rijkdom, zijn rusteloze aard, zijn zonderlinge opvattingen omtrent begrippen, die reeds eeuwen lang de grondslag van onze maatschappij vormen, zijn geniale aanleg, die zich niet wist te voegen in het dwangbuis van onze hedendaagse instellingen, dat alles werkte er toe mee hem tot de man te maken, die hij was: de misdadiger die roofde om de sport en niet om het geld, die met kwistige hand zijn weldaden rondstrooide, zonder dat de begunstigten in de allern meeste gevallen wisten,

wie hun de reddende hand had toegestoken, kortom John Raffles.

Dit alles wist zijn enige vertrouwde vriend en daarom zweeg hij.

Enige tijd hoorde men opnieuw niets anders dan het knippen van de grote schaar, het getjilp van de vogels en het zoemen der insecten.

Toen werd er zacht op de deur geklopt.

Gaston, de oude kamerbediende van Zijn Lordschap, trad het vertrek binnen, en hield een zilveren blad in de hand, waarop een visitekaartje lag.

Miss Chesterfield, las Raffles.

Hij hief het hoofd op en keek peinzend naar buiten, terwijl zijn heldere grijze ogen over de bloeiende struiken en de groene bomen dwaalden.

— Ik heb die naam meer gehoord, zei hij, half tot zichzelf, half tot Brand. Als ik mij niet vergis is zij de dochter van de schatrijke Lord Chesterfield, wiens huis niet ver van het onze bij het Greenpark staat, op de hoek van de St. Jamesstreet en The Mall.

— Natuurlijk, het kan niemand anders zijn, riep de jonge man enigszins verwonderd uit. Je moet je toch herinneren, dat wij er een paar maal een bezoek hebben gebracht.

Raffles wreef zich over het voorhoofd.

— Je hebt gelijk, zei hij. Maar wat kan the right honourable Miss Chesterfield in 's hemelsnaam van mij willen?

Hij wendde zich tot zijn oude bediende met zijn spierwit haar, die nog steeds in wachtende houding bij de deur stond en vroeg:

— Miss Chesterfield zal toch wel niet alleen zijn?

— Neen, mylord, zij heeft een dame bij zich.

— Dat zal misschien Miss Hope, de gouvernante van haar jongere zusje zijn, merkte Brand op.

— Je hebt de dames natuurlijk in de ontvangtsalon gelaten? vervolgde Raffles.

— Ja, mylord.

— Welnu, ik kom.

Raffles verliet het vertrek, verwisselde zijn huisjasje in zijn slaapkamer te-

gen jaquet en begaf zich naar de grote ontvangtsalon, die eveneens aan de tuinzijde gelegen was.

Bij zijn binnenkomen wilden twee dames van hun stoel opstaan, maar Raffles voorkwam dat met een gebaar.

De ene kon nauwelijks twintig jaar zijn en had een lief, ofschoon enigszins onbeduidend gezichtje, terwijl de andere minstens vijftig jaar was, een gouden bril droeg, en grijzend haar had.

Zij vertoonde het volmaakte type van de Engelse gouvernante, zoals men die in blijspelen pleegt tegen te komen.

Zij was nogal lang, zeer dor en droog, en zij droeg een klein hoedje, van groen stro, dat zich moeilijk in evenwicht wist te houden op het haar, dat in een enkele knot bovenop het hoofd was gelegd.

Raffles had een hoffelijke buiging gemaakt en wachtte op wat de dames hem hadden mede te delen.

Het jonge meisje begon:

— Ik hoop, mylord dat gij ons niet als vreemden beschouwt. Ik weet dat gij veel vrienden hebt en nog meer kennissen, maar het zou mij toch spijten, als gij u onzer in het geheel niet meer zoudt herinneren.

— Ik verzeker u, miss, dat ik de aangename uren, welke ik ten huize van uw ouders en in uw gezelschap heb doorgebracht, niet heb vergeten, antwoordde Raffles met de koele hoffelijkheid, die hem als het ware tot een tweede natuur was geworden.

— Dat verheugt mij zeer, mylord, en het geeft mij moed tot het stellen van een vraag.

— Ik luister, miss.

— Dit is de zaak mylord. Over een paar weken geven mijn ouders een avondpartij ter ere van mijn meerderjarigheidsverklaring. Enige vriendinnen van mij, mijn broers en ik hebben besloten bij die gelegenheid een paar charades te spelen en enige levende beelden te vertonen.

Raffles begreep nog volstrekt niet waar zijn bezoeker heen wilde, maar hij luisterde met het voorkomen van iemand, die het grootste belang stelt in hetgeen men hem mededeelt.

— Nu wilden wij een groep samenstellen voorstellende Diana en de nimfen.

— Aha, kwam Raffles met voorgewende belangstelling, ofschoon hij zich met de beste wil niet kon voorstellen, in welk opzicht men hem kon nodig hebben, bij het samenstellen van een groep, waarbij de Godin der jacht de hoofdpersoon moest vormen.

Het jonge meisje scheen zijn gedachten geraden te hebben, want zij begon te giechelen en zei :

— Het spreekt vanzelf, dat ik niet kom, mylord, om u te verzoeken als een der nimfen op te treden, maar toch zoudt gij ons een grote dienst kunnen bewijzen.

— Die ik bij voorbaat beloof in te willigen, wanneer ik daartoe maar enigszins bij machte ben, zei Raffles met een lichte buiging.

— Dank u, mylord. Het spreekt van zelf dat een jagende Diana vergezeld is van een of meer honden. Wij wilden ons echter bepalen tot een van die viervoeters, omdat het reeds lastig genoeg zal zijn één enkele hond volmaakt te laten stilstaan. Nu is het mij bekend, dat gij een gehele kennel met fraaie rashonden bezit en daar onder moet zich een bij uitstek schone Russische hazewindhond bevinden, vlekkeloos wit van kleur die gij misschien wel zo zoudt kunnen dressereren dat het dier volkomen stilstaat, al was het maar gedurende één minuut.

Raffles scheen even na te denken, terwijl het meisje hem met een blik vol verwachting aankeek.

Hij bedekte zijn gesloten ogen even met de hand en richtte toen snel het hoofd op.

— Tot mijn spijt is de Barzoi waarop

gij doelt op het oogenblik ziek, miss. Maar ik ken een hond die minstens even mooi is en die toebehoort aan mijn vriend, Lord Waldgrave. Ik ben er zeker van, dat hij het dier voor dit doel gaarne zal willen afstaan.

— Woont hij in Londen? vroeg het jonge meisje.

— Ja, miss, sedert enige dagen. Hij is van plan over drie weken weer naar zijn landgoed te vertrekken.

— En zoudt gij denken, dat wij op de medewerking van die hond kunnen rekenen? vroeg het meisje. Gij verzekert ons, dat hij minstens even mooi is als uw eigen hazewind?

— Hij lijkt er op, miss, als de ene druppel water op de andere, zei hij lachend.

— En gij zoudt hem ook kunnen africhten?

— Binnen vier dagen zal de hond op mijn bevel zo onbeweeglijk staan, alsof hij uit steen gehouwen was, zei Raffles.

Het meisje sprong verheugd op en drukte Raffles hartelijk de hand.

— Ik dank u, mylord, riep zij uit. Ik behoef niet eens te zeggen, dat wij stellig op uw komst en op die van uw vriend mijnheer Charles Brand rekenen.

— Ik beloof u te zullen komen, miss, antwoordde Raffles met een hoffelijke buiging.

Nu stond ook Miss Hope op, die tot op dit oogenblik geen woord had gesproken.

Dat zou zij trouwens in het geheel niet doen, want zij knikte slechts even, met het hoofd en schreed statig het vertrek uit, op de voet gevolgd door the right honourable Clare Chesterfield, die Raffles op de drempel nog eens vriendelijk toeknikte.

HOOFDSTUK II

DE STER VAN HET OOSTEN

Raffles bleef de vertrekkenden nog even nazien en haalde de schouders op.

— Daarmede is het leven van zulke schepseltjes vervuld, zei hij zacht tot

zichzelf. Feestjes, paardrijden, schouwborg, tennissen en flirten, — dat is hun bestaan.

Hij verliet het vertrek en begaf zich

weer naar de bibliotheek waar Brand met de moed der wanhoop de strijd met de stapel dagbladen voortzette.

De jonge man hief het hoofd op toen hij zijn vriend zag binnentreden.

— Was het een belangrijk bezoek? vroeg hij.

— Buitengewoon belangrijk, antwoordde Raffles op ironische toon.

— Mag ik vragen wat het doel van het bezoek van the right honourable Clare Chesterfield was?

— Zij wilde Iwan, mijn Russische hazewind, ter leen hebben.

— Lieve hemel, waartoe? riep Brand verbaasd uit.

— Het arme dier moet een rol vervullen in een groep levende beelden, voorstellende: « Diana en de nimfen. »

— Aha. Ik begin licht te zien. Ik geloof dat Clare Chesterfield een dezer dagen meerderjarig wordt en die levende beelden vormen zeker een onderdeel van het feestprogramma.

— Precies.

— Gaan wij er heen?

— Och ja. Waarom niet? antwoordde Raffles tamelijk onverschillig. Er komen nog meer mensen van ons genre en wellicht valt er voor ons iets te doen. Je begrijpt wat ik bedoel.

— Maar is Iwan niet ziek? vroeg Brand.

— Ja, zijn maag. Hij heeft zeker wat gegeten, dat hem niet goed bekomen is, maar over 'n paar dagen zal hij weer op de been zijn, antwoordde Raffles.

Hij ging weer voor het raam zitten en greep tamelijk lusteloos opnieuw naar de « Times » die hij zoëven had neergelegd.

Hij doorliep de kolommen van het grote Engelse blad, tot hij plotseling een lichte uitroep slaakte.

— Ik zie dat het belangrijke feit reeds wereldkundig is gemaakt, Charles.

— Wat? Meldt de « Times » het aanstaande feest ten huize van de Chesterfields reeds?

— Dat niet alleen, maar het noemt ook de namen van de voornaamste gasten.

— Dan belooft het iets bijzonders te

worden, riep de jonge man uit.

— Dat doet het ook en in meer dan één opzicht.

— Hoezo?

— Wel, de Markiezin van Edgecumbe zal op de avond van het feest voor het eerst verschijnen, getooid met de Ster van het Oosten, je weet wel, die grote, pas gedolven diamant, die thans te Amsterdam geslepen en gezet wordt.

— Wat? Zij heeft dus werkelijk die prachtige steen gekocht? riep Brand uit. Zij is dus nu de eigenaresse van de diamant, waarover maanden lang zoveel gesproken is.

— Dat schijnt zo, hernam Raffles. Zij is trouwens zo buitengewoon vermogend, dat de aankoop van die diamant van dertig duizend pond sterling voor haar niet het minste bezwaar oplevert.

— Ik geloof dat de steen in ruwe toestand enige tijd geleden ten toon gesteld is?

— Ja, in de juwelierszaak van Oudri in het Strand. Hij woog toen honderd drie karaat en men vermoedde dat hij met het slijpen ongeveer dertig karaat zou verliezen. In geslepen toestand is hij dus nog altijd een diamant ter grootte van een duivenei.

— Wel verbazend. Het moet de moeite waard zijn om...

Brand hield plotseling op en wierp zijn vriend een schuwe blik toe.

Een flauwe glimlach gleed over het scherp getekende gelaat van de Grote Onbekende.

— Waarom voltooi je je zin niet? vroeg hij op eigenaardige toon. Je meende te zeggen, dat het wel de moeite waard zou zijn om deze buitengewone steen van eigenaar te doen veranderen, is het niet zo?

— Ik geloof wel... dat ik iets dergelijks wilde zeggen, kwam er haperend over de lippen van de jongeman.

Hij wierp Raffles een snelle en onderzoekende blik toe en vervolgde toen haastig:

— Maar zo iets is natuurlijk onmogelijk.

— Waarom onmogelijk? vroeg Raffles droog.

— Maar Edward, wij weten immers

nog niets van de diamant af. Wij weten niet wanneer hij terug zal worden gezonden uit Nederland, wij weten evenmin aan wie de steen gezonden wordt en of hij daar zal blijven, totdat hij gedragen wordt, en het zal onmogelijk zijn, hem tijdens het feest te roven; dat zul je me toch wel toestemmen.

— Volstrekt niet, hernam Raffles met de grootste kalmte. Wanneer mijn geheugen mij niet bedriegt hebben wij toch wel eens meer iets dergelijks verricht, en naar ik mij meen te herinneren — met succes.

— Toen hadden wij de zaak kunnen voorbereiden, maar dat zal nu onmogelijk zijn, meende Brand.

— Niets is onmogelijk, merkte Raffles op, terwijl hij zijn sigarettenkoker te voorschijn haalde.

Brand zweeg even voor hij vroeg:

— Ken je Lady Edgecumbe?

— Alleen van uiterlijk. Zij is een dame die er maar liever van moest afzien diamanten van zulk een grootte en glans te dragen. Zij komt op de leeftijd van de topazen en de smaragden, want zij bevindt zich in een al te gevaarlijk gedeelte van de veertig, om zich thans nog ongestraft met zulke opzienbarende sieraden op te tuigen.

— Zij is immers de vrouw van de bekende Markies of Edgecumbe, die zulk een grote renstal heeft?

— Vergis je niet. Hij is de man van Lady Edgecumbe, en dat maakt nog al enig verschil uit.

— Wanneer is het bewuste feest?

— Over twaalf dagen. De jongelui schijnen reeds druk met repeteren bezig te zijn.

— Maar waarom heb je je niet afge maakt van die lastige hondenkwestie? vroeg Brand.

— Omdat het altijd goed is als men zich dergelijke mensen te vriend houdt, antwoordde Raffles koel. Bovendien heb ik altijd een genoeg gevonden in het dressereren van mijn honden, dat weet je.

— Je neemt mij toch zeker mee naar die partij?

— Ongetwijfeld. Je bent immers uitgenodigd. En als je wegbleef, zou je

immers gespeend worden van 't schouwspel, hetwelk onze waarde Lady Edgecumbe zal opleveren als ze ontdekt dat haar prachtige diamant verdwenen is.

— Je blijft dus bij dat onmogelijk plan? vroeg Brand bezorgd.

— Ik blijf er bij.

— En hoe denk je wel te werk te gaan, als ik vragen mag?

— Daaromtrent kan ik je niets zeggen, om de doodeenvoudige reden dat ik er zelf nog niets van weet. Kom, laten wij eens naar de hond gaan kijken en gooi die vervelende kranten in een hoek.

Brand begreep, dat er een algehele verandering in de gemoedstemming van de Grote Onbekende had plaats gegrepen.

Diens lusteloosheid was geheel verdwenen en had plaats gemaakt voor een opgewektheid, waarvan Brand de aard maar al te goed kende.

— John Raffles had zich een plan in het hoofd gezet en hij zou niet eerder rusten, voordat hij het ten uitvoer had gebracht.

Brand schoof de stapel kranten opzij, klapte het register dicht, sloot het zorgvuldig in een geheim vak van de boekenkast weg, greep zijn hoed en volgde zijn vriend, die reeds het vertrek verlaten had, en zich door de vestibule naar de glazen deur begaf, die uitkwam op het terras, hetwelk naar het park afdaalde.

Een heerlijke geur van meldoorns en seringgen vervulde de lucht.

De beide vrienden volgden de brede laan, die dwars door het park naar het grote tuinhuis liep, hetwelk dicht bij de achterste muur stond.

Op deze brede laan kwamen verschillende zijpaden uit, deze recht, gene in allerlei bochten lopend, beplant met prachtig hoogopgaand geboomte.

De vrienden hadden bijna vijf minuten langzaam voort gelopen, toen zij in de verte een luid geblaf vernamen.

Blijkbaar hadden de honden van Zijn Lordschap reeds de lucht van de nadering van hun meester gekregen.

Spoedig brak een oorverdovend concert los. ~~De honden~~ door ~~opstapelen~~ en

derhalf dozijn honden.

Men hoorde zowel de diepe bas van de beide grote St. Bernardshonden als het woedend gekef van het dwergpinchertje, het wanhopig gejam van een Franse poedel, en het scherpe geblaf van de russische hazewinden.

Na een paar minuten stonden de beide mannen voor de kennel, een in rode baksteen opgetrokken gebouwtje, dat zich achter het paddock bevond, hetwelk door een hoog ijzeren hek, met gaas bespannen, was omgeven.

Dicht bij de deur van dit hek stond een man in chauffeursuniform gekleed.

Het was James Henderson, de trouwe bediende van de Grote Onbekende, die aanstonds was komen aanlopen, op het vernemen van het oorverdovend geblaf.

Alle honden waren uit de kennel komen toelopen en stonden nu kwispelstaartend, als om een liefkozing bedelend, met de voorpoten tegen het ijzer-gaas op.

— Hoe is het met Iwan, James? vroeg Raffles, terwijl hij zich tot de chauffeur wendde.

— Hij hoest nog wat, mylord, maar binnen enkele dagen zal hij helemaal beter zijn. Mijn huismiddeltje heeft uitstekend geholpen.

— Hij ligt zeker nog binnenshuis?

— Ja, mylord.

Raffles liep om het hek heen, door Brand en de chauffeur gevolgd.

Zij bevonden zich nu aan de achter-

zijde van het kennelgebouw, waartoe een groen geschilderde deur toegang gaf.

Het gebouw was door een gang in tweeën verdeeld, aan weerszijden waarvan zich ruime hokken bevonden, ieder met een afzonderlijke toegang, en die eveneens met het ruime speelveld in verbinding stonden.

In een van deze hokken lag een zeer fraaie, sneeuwwitte Barzoi.

Het dier stond onmiddellijk op, toen het de stem van zijn meester hoorde en nu kon men zijn prachtige vormen en zijn onberispelijke bouw bewonderen.

Het haar aan de voorpoten was vol en scheen zacht als zijde te zijn.

De fijne, droge kop was spits als die van een snoek en volmaakt van vorm.

De hond kwispelde zacht met de staart en kwam dicht voor het gaas staan waarmede het hok was afgesloten.

Deze afsluiting was ongeveer een meter hoog en het dier kon gemakkelijk de voorpoten op de rand leggen.

Raffles streelde de hond over de kop en zei:

— Over een paar dagen ben je weer beter, Iwan dan mag je weer met de baas uit.

Het dier begreep blijkbaar volkomen wat zijn meester zei, want hij keek Raffles als met een dankbare blik aan, terwijl de staart wuivend heen en weer zwaaide.

HOOFDSTUK III

DE SOIREE BIJ LORD CHESTERFIELD

Het was tien dagen later.

Raffles scheen nog steeds geen vast plan te hebben beraamd, om zich van de Ster van het Oosten meester te maken.

Brand vroeg hem er niet meer naar, daar hij bemerkte had, dat Raffles enigszins ongeduldig werd als hij over de zaak sprak, en had dus het onderwerp zorgvuldig vermeden.

Iwan, de Russische hazewindhond,

die reeds een week geleden volkomen genezen door Henderson was ontslagen, was zonder enige moeite door Raffles afgericht in een apart hok, dat zich bij de kennel bevond.

Tot Brand's grote verbazing stond het dier net zolang stil als Raffles het verkoos, zonder dat zelfs één enkele haar van zijn staart scheen te bewegen.

— Het is verbazend, riep de jongeman

uit. Hoe heb je dat gedaan gekregen?

— Eenvoudig door zachtheid en geduld, antwoordde Raffles bedaard.

— En geloof je dat het dier ook zo stil zal blijven staan als een ander het hem beveelt?

— Absoluut.

— Maar waarom heb je, zoals je me dezer dagen vertelde, aan Miss Chesterfield gezegd, dat de hond je niet toebehoorde?

— Daar heb ik mijn eigen redenen voor, antwoordde Raffles kortaf. Overigens heb ik haar niet gezegd, dat de hond mij niet toebehoorde; ik heb haar alleen verteld dat hij van een ander was, en je zult me wel willen toegeven, dat dit net hetzelfde is.

Brand kon het fijne onderscheid niet goed inzien, maar hij deed er het zwijgen toe, daar hij wel begreep, dat zijn vriend blijkbaar over een plan nadacht, waarover hij zich thans nog niet wilde uitlaten.

Nog die zelfde dag bracht Henderson de hond naar een groot huis in de King Charles street, hetwelk toebehoorde aan Lord Waldgrave, en dat zeker elf maanden van het jaar leeg stond, daar de eigenaar meestal op reis was, in de binnenlanden van Afrika op leeuwen en tijgers jaagde, of zich aan de Noordpool bezig hield met het vangen van zeerobben.

Graaf Waldgrave had slechts één bediende, een oude brombeer, die al even stilzwijgend en in zich zelf gekeerd was als zijn meester en die men slechts hoogst zelden te zien kreeg.

Bezoekers kwamen er dan ook weinig in het grote huis, als het ware verscholen achter een grote tuin.

De volgende ochtend op de dag van het feest, verscheen een in een fraaie livrei gestoken bediende van Lord Chesterfield, die een briefje bracht, geschreven door Miss Clare, en waarin deze Lord Waldgrave verzocht de hond aan de brenger van het schrijven mede te geven.

De oude bediende van Graaf Waldgrave, die de deur geopend had en de knecht nauwelijks met een blik verwaardigde bracht enkele minuten later

de hond.

Het dier droeg thans een fraaie halsband van rood marokijnleder, waaraan een stalen ketting bevestigd was.

De knecht verwijderde zich met de hond, met de belofte, dat het dier de volgende dag zou worden terug gebracht.

Zodra het tweetal verdwenen was ging de oude bediende met veel vluggere stap dan men van hem had kunnen verwachten, naar een fraai gemeubeld vertrek, dat zich achter in het huis bevond.

— De hond is gehaald, Edward, zei hij tot de man die voor het raam stond, en wiens rood haar beschenen werd door de zon die door het openstaande venster naar binnen scheen.

Die man was John Raffles, en de gewaande bediende was niemand anders dan Charles Brand.

— Ik hoop dat het dier zijn rol goed vervult, zei Raffles; à propos, waar heb je de uitnodigingen voor hedenavond neergelegd.

— Hier liggen zij, in een lade van de schrijftafel, antwoordde Brand, terwijl hij een lade opentrok en er twee met een fijne dameshand ingevulde invitatiekaarten uithaalde.

— Lord William Aberdeen wordt door deze vriendelijk uitgenodigd aanwezig te willen zijn bij het avondfeest, hetwelk Lord John Turret, graaf van Chesterfield zich voorstelt op 22 mei a.s. te zijnen huize in de St. Jamesstreet te geven», las de jonge man met gezwollen stem hardop voor. Mijn uitnodiging luidt evenzo.

— Dan is er hier nog een derde kaart, vervolgde Brand, op naam van Lord Waldgrave.

— Nu, in die hoedanigheid denk ik ook naar het feest te gaan, hernam Raffles. Het zou misschien te gewaagd zijn als ik mij thans onder het uiterlijk van Lord William Aberdeen vertoonde. De hond zou mij natuurlijk ondanks mijn vermomming herkennen en door zijn blijdschap zou het stomme dier mijn plannen wel eens in de war kunnen sturen.

— Maar als men naar Lord Aberdeen

vraagt? vroeg Brand.

— Dan zeg je eenvoudig, dat ik voor een paar dagen de stad uit moest.

— Maar we kennen elkaar immers, ondanks je camouflage als Lord Waldgrave?

— Natuurlijk kennen wij elkaar. Lord Waldgrave is een vriend van Lord Aberdeen en dus heb je kennis met hem gemaakt.

— Blijven we hier eten?

— Ja, het is beter dat wij nu niet meer naar huis gaan, alvorens ons naar het feest te begeven.

— Ik zal dus als kok moeten fungeren?

— Dat zou ik je gaarne willen verzoeken, zei Raffles glimlachend, en ik weet dat je voor Gaston, noch voor onze eigen Franse kok, behoeft onder te doen. Vlees en groenten zijn er in overvloed in huis, want die heb je vanmorgen zelf ingeslagen. Ik reken trouwens niet op een vorstelijke maaltijd. Een bescheiden etentje is voor ditmaal ruimschoots voldoende.

Een paar uur later hadden de beide vrienden gegeten, zich in rok gestoken en zich door Henderson, die telefonisch was ontboden, met een auto, die geruime tijd ongebruikt in de garage had gestaan naar het huis in de St. Jamesstreet laten brengen.

De beide vrienden behoorden tot de eerste gasten, die de fraai versierde balzaal binnentraden.

Boven aan de trap werden zij, op het brede bordes, waarop de openslaande deuren van de balzaal uitkwamen, ontvangen door Lady Chesterfield, een dame van omstreeks vijftigjarige leeftijd, met nog geheel zwart haar, waarvan hare vijandinnen echter beweerden, dat het die kleur niet aan de natuur, maar aan de kunst van een voortreffelijke coiffeur te danken had.

Vlak bij haar stond Lord Chesterfield, die met een opgewekt glimlachje, schijnbaar zonder vermoeid te worden, de handen drukte, die hem werden toegestoken.

The right honourable Clare Chesterfield bevond zich in de balzaal en nam daar de honneurs waar, bijgestaan door

Miss Hope, haar gouvernante.

Reeds dansten enkele paartjes door de zaal op de tonen van een wals, gespeeld door een orkestje, hetwelk op een kleine verhoging achter palmen verborgen was.

Na een onberispelijke buiging voor het echtpaar te hebben gemaakt en hen enige uitgezochte beleefdheden te hebben gezegd, begaf Raffles zich naar de balzaal, op de voet gevolgd door Charles Brand, die zich echter hield, alsof hij slechts bij toeval tegelijk met Graaf Waldgrave was binnengekomen.

Zodra zij de balzaal waren binngetreden trad Clare Chesterfield op Brand toe en zei, met enige teleurstelling in haar stem:

— Zijt gij alleen gekomen, mijnheer Brand?

— Ja, miss Clare antwoordde Brand met een buiging. Mijn vriend was tot zijn grote spijt verhinderd het feest bij te wonen, daar hij wegens plotselinge zaken naar een van zijn buitenplaatsen in Schotland werd geroepen.

— Hé, dat spijt mij erg, hernam het jonge meisje.

Ik had zo gaarne gewild, dat hij gekomen was en wel om twee redenen.

— En mag men die vernemen, Miss Clare?

— Zeker. Ten eerste had ik gaarne gewild, dat hij gezien had hoe uitstekend de hond van Lord Waldgrave, die hij ons bezorgd heeft, zich gedraagt en ten tweede had ik er heel wat voor over gehad als hij de Ster van het Oosten eens had kunnen zien.

— Lady Edgecumbe verschijnt werkelijk met dat kostbare sieraad? vroeg Brand met geveinsde verwondering, ofschoon hij het bericht nog diezelfde ochtend in de « Times » had gelezen.

— Zeker mijnheer Brand, gelukkig heeft zij ons niet in de steek gelaten. Gij moet weten, dat zij een van de attracties van deze avond is.

— Maar is het niet wat gevaarlijk met zulk een kostbare steen, die enige tienduizenden ponden sterling waard is, hier te verschijnen?

— O, volstrekt niet, mijnheer Brand, antwoordde het jonge meisje. Ten eerste

is het hier zo helder als de dag, zoals gij ziet...

— Dat is het zeker, zei Brand met een bedenkelijk gezicht. Maar tijdens de levende beelden zal men het licht in de zaal toch uitdoen.

— Dat wel, maar er is nog iets. Kijk maar eens daar in de hoek van de zaal. Ziet gij daar die jonge dame?

Brand wendde langzaam zijn blik in de aangewezen richting, en een lichte zenuwtrilling, die hij echter onmiddellijk wist te onderdrukken, liep over zijn gelaat.

De jonge vrouw in kwestie, in een zeer fraaie avondjurk, die vrolijk met een aantal jongelieden stond te praten, was niemand anders dan Ann Brunt, de jonge, veelbelovende detective van Scotland Yard, die Raffles reeds enige malen in een gevaarlijke positie had weten te brengen, waaruit hij slechts op het laatste ogenblik had weten te ontsnappen.

— Bedoelt gij die jonge dame, die daar met enige gasten staat te praten? vroeg Brand.

— Ja, mijnheer Brand, antwoordde het meisje lachend. Zij is niemand anders dan Miss Brunt, de bekende detective. Wij hadden natuurlijk wel inspecteur Sullivan of een andere detective van naam kunnen uitnodigen, maar hem kent iedereen, en het geeft zulk een onaangenaam gevoel, als men zich voortdurend bespied weet.

— Nu, dan houd ik het er voor, dat alles in orde is, hernam Brand eveneens lachend. Dan zal Lady Edgcombe ongetwijfeld met haar kostbare steen weggaan, zoals zij gekomen is.

Brand vervolgde zijn weg dwars door de nog tamelijk lege balzaal en kulerde met de handen op de rug naar het aangrenzende schouwburgzaaltje, waartoe twee deuren vanuit de balzaal toegang gaven.

Deze deuren stonden op dit ogenblik

open en Brand wierp een nieuwsgierige blik naar binnen.

Het licht brandde nog niet op volle sterkte in deze zaal, maar het was er toch helder genoeg om te kunnen zien, dat zich aan het einde een zeer lang toneel bevond, hetwelk met twee grote bronskleurige gordijnen van zwaar velours, van de zaal was afgesloten.

Daar de levende beelden slechts korte tijd zouden duren, had men niet de moeite genomen stoelen in de zaal te zetten, daar in dat geval ook niet alle gasten een plaats zouden hebben kunnen vinden.

Behalve de twee grote deuren die op de balzaal uitkwamen, was in deze zaal in de wand tegenover het toneel, nog een derde kleine deur, terwijl zich in de vierde muur drie grote openslaande deuren bevonden, die blijkbaar in de tuin uitkwamen en op dit ogenblik gesloten waren, ofschoon de gordijnen niet waren dichtgetrokken.

De geoefende blik van Charles Brand had dit alles in een oogwenk overzien.

Hij trad de balzaal weer binnen, die zich langzamerhand met gasten begon te vullen, en zijn eerste gedachte was Raffles op te zoeken en hem het zoëven gehoorde nieuws mede te delen.

Maar die moeite werd de jongeman bespaard, want nauwelijks had hij een paar schreden gedaan, of Lord Waldgrave trad op hem toe, maakte een hoffelijke buiging, nam de jongeman onder de arm en fluisterde hem toen haastig toe:

— Heb je haar gezien?

— Ja, antwoordde Brand, die onmiddellijk begreep op wie zijn vriend doelde. Geef je de onderneming nu niet op?

— Ik denk er geen ogenblik aan, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Maar hoe? vroeg Brand ongerust.

— Laat dat maar aan mij over, antwoordde Raffles, terwijl een glimlachje om zijn lippen speelde.

HOOFDSTUK IV

EEN RAADSELACHTIGE DIEFSTAL

Het was ongeveer half elf in de avond, en de balzaal was thans bijna geheel met gasten gevuld, die zich met grote animo aan het dansvermaak overgaven.

Ann Brunt, de vrouwelijke detective van Scotland Yard, die er in haar fraai toilet werkelijk zeer bekoorlijk uitzag, had reeds enige malen met Charles Brand, zowel als met Lord Waldgrave gedanst, die een zonderling mocht zijn, maar niettemin een evengoed danser als jager bleek te wezen.

Op een gegeven ogenblik wendden aller blikken zich naar de deur en scheen het zelfs alsof de muzikanten met spelen ophielden.

Een nauwelijks onderdrukte kreet van be- en verwondering liep door de rijen der gasten.

Er was een dame binnengetreden, in wier kapsel, van rosachtig haar, een diamant van buitengewone grootte en helderheid als een kleine zon fonkelde.

Het juweel was gemonteerd in de vorm van een lelie aan het eind van een stengel, bestaande uit een fijne spiraal van gouddraad, waarvan het ene einde was bevestigd in het midden van een gouden band, die het voorhoofd van de draagster omsloot.

Het was Lady Edgumbe met haar grote briljant, die door de bewegingen welke zij bij het dansen en lopen maakte, trilde als een bloem aan het einde van haar stengel, en daardoor een oogverblindend, telkens wisselend licht uitstraalde.

Markiezin Edgumbe genoot enige ogenblikken van haar zegepraal en trad toen statig op de gastvrouw en hetjarige jonge meisje toe, met wie zij enkele woorden wisselde.

Het dansen werd hervat, maar niemand kon zijn blikken voor goed van het schitterend juweel, bijna zo groot als een duivenei, losmaken.

Om elf uur klonk plotseling een zing-

re gongslag door de balzaal.

Het was het sein voor de aanvang der vertoning van de levende beelden.

Alle gasten drongen door de beide openstaande deuren naar de theaterzaal, ten einde een plaatsje dicht bij het toneel machtig te worden.

Lord Waldgrave had Markiezin Edgumbe gedurende de laatste ogenblikken niet uit het oog verloren.

Daar zij een der eersten was, die de theaterzaal binnen getreden was, bevonden hij en de draagster van het kostbare kleinood zich op slechts enkele passen afstands van het toneel.

Brand op zijn beurt, had het tweetal nauwkeurig gadeslagen en wist zodanig te manoeuvreren, dat hij zich eveneens tamelijk dicht bij het toneel bevond.

Zijn hart klopte luid van opwinding en ook een beetje van vrees.

Want hij had het gelaat van zijn vriend goed bestudeerd en daarop die eigenaardige uitdrukking gezien, welke er zich steeds op vertoonde, als de Grote Onbekende op het punt stond een zijner stoute plannen ten uitvoer te brengen.

Een van de laatsten die binnentrad, was Ann Brunt.

Zij koos zich een plaatsje tussen de beide vleugeldeuren, die gesloten waren, nadat de laatste gasten binnen waren en scheen zacht enige woorden te wisselen met een stuk of zes bedienden, onder wie het scherpe oog van Brand onmiddellijk drie geheime agenten van Scotland Yard herkend had.

Er was een druk geroezemoes van stemmen, in afwachting van hetgeen er zou volgen.

Toen werd het geheel stil in de zaal.

Een alleraardigst meisje van een jaar of tien, met blonde lokken gekleed in een oud-Griekse tunica, schoof de beide gordijnen ter zijde en riep met een helder stemmetje:

« Shylock en Portia voor de rechtbank. ».

Daarop trad zij snel terzijde, de gordijnen schoven uiteen, het licht van de zaal ging uit en voor de ogen van de opgetogen gasten vertoonde zich de rechtszaal met de rechters en daarvóór de koopman van Venetië, zijn vreselijke schuldeiser Shylock en de bevallige Portia, in het gewaad van de jonge rechtsgeleerde.

De personen stonden onbeweeglijk stil en de groep maakte grote indruk.

Een daverend applaus barstte los, toen de gordijnen zich weer sloten.

Een paar minuten later verscheen weer het kleine meisje en kondigde « Het zelfportret van Madame Lebrun » aan.

Wederom schoven de gordijnen terzijde, en een kreet van bewondering ging op.

Het beroemde schilderij was tot in de minste bijzonderheden gereproduceerd en de jonge dame die de grote Franse schilderes voorstelde, leek zo veel op Madame Lebrun, dat men meende, haar in levende lijve voor zich te zien.

Weer schoven de gordijnen toe en daarop kwam het meisje met haar helder stemmetje roepen:

« Diana en de nimfen! »

Daar men had horen fluisteren, dat deze groep tot de schoonste van de avond zou behoren, wachtte men met spanning.

Maar een was er in de zaal, die zich van al dat schoons niet veel aantrok, en dat was Charles Brand.

Telkens als het licht weer begon te gloeien, wierp hij als onwillekeurig een blik op het keurig gekapte, rossige haar van Lady Edgecumbe, maar telkens fonkelde daar het juweel in al zijn pracht.

Nu schoven de gordijnen voor de derde maal open.

Diana, de godin van de jacht, voorgesteld door een der schoonste vrouwen uit de hogere Londense kringen, gehuld in een korte tunica, het lichtblonde haar hoog opgestoken, richtte haar gespannen boog op een denkbeeldig hert, dat in de verte wegsnelde.

Iets verder, achter haar, op een kunstmatige heuvel, bevonden zich een zestal nimfen, in bevallige houding, deze met een jachtspeer, gene met een boog in de hand.

Het dichtst bij de voorgrond stond Iwan de Russische hazewind en het scheen wel of de prachtige hond het leeuwenaandeel van het succes zou oogsten.

Het dier stond volkomen onbeweeglijk, de staart waaivormig uitgespreid, de fijne spitse kop enigszins opgeheven, alsof hij wild rook.

Bijna drie volle minuten bleef de groep zo staan, totdat een onbedaarlijk applaus losbarstte, dat aanhield tot het licht weer opging.

Maar de hond scheen nu zijn taak als geëindigd te beschouwen, hij sprong kwispelstaartend van het toneel en drong zich, tot groot vermaak van de omstanders, vliend tegen Lord Waldgrave aan.

Brand begreep er niets van, er moesten nog slechts twee nummers volgen, en nog altijd bevond zich de prachtige diamant in het kapsel van de markiezin.

Weer kwam het kleine meisje de titel van het volgende beeld aankondigen, weer ging het licht uit en weer werd het doodstil in de zaal.

En in die stilte hoorde men door een hoge vrouwenstem plotseling bij een van de deuren zeer zacht iets zeggen.

Het valt te betwijfelen of er veel aandacht aan werd gewijd. Men had trouwens niet veel tijd om er over na te denken, want plotseling klonk een luide kreet door de zaal:

— Mijn diamant, gilte de stem van Markiezin Edgecumbe.

En onmiddellijk daarop klonk de bevelende stem van Ann Brunt:

— Licht.

Het volgende ogenblik baadde de zaal in het licht.

Aller ogen wendden zich naar Lady Edgecumbe die met doodsbalek gelaat en trillende lippen om zich heen keek.

De Ster van het Oosten was uit haar kapsel verdwenen.

Opnieuw klonk de bevelende stem van

Ann Brunt:

— Niemand mag de zaal verlaten.

Tegelijkertijd vatte zij met een van de geheime agenten voor de ene deur post, terwijl de beide andere politiemannen voor de tweede deur de wacht betrokken.

Het bleek dat zij de kleine, derde deur zelf reeds op slot had gedraaid.

Toen baande Ann Brunt zich snel een weg door het publiek, sprong op de kleine verhoging en zei op ernstige toon, terwijl zij met een kleine revolver speelde, die zij uit haar tasje had gehaald:

— Het spijt mij, dames en heren, dat ik genoodzaakt ben, aan deze opgewekte soirée zulk een treurig einde te moeten maken. Ik ben Ann Brunt, detective van Scotland Yard. De drie lakeien daar aan de deur zijn mijn agenten. Gij zijt hier met ongeveer honderd personen. De ramen zijn niet open geweest naar ik zie, en alle deuren waren op slot. Over het toneel kan de dief onmogelijk verdwenen zijn, want de kleedkamers hebben geen uitgang naar die zijde. Gij begrijpt zeker wel waar ik heen wil? Ik ben tot mijn spijt genoodzaakt u te laten visiteren. Met de dames zal ik mij zelve belasten. En wat de dief aangaat, ik zou hem niet raden een poging tot vluchten te doen, want dan zou zijn of haar leven gevaar lopen.

De lichtblauwe ogen van de jonge detective schitterden toen zij deze woorden zei.

Brand kwam tot de conclusie, dat zijn vriend verloren was.

Inderdaad, Raffles bevond zich minstens vijf meter van de ramen, waarvan hij gescheiden was door een muur van gasten, terwijl die ramen bovendien stevig gesloten waren.

Alle gasten hadden zich als bij instinct enigszins van elkander verwijderd en men zou zich onmogelijk van de briljant kunnen ontdoen.

De fouillering begon.

De dames, waarvan er enige heftig protesteerden, moesten zich een voor een op het kleine toneel begeven, om door Ann Brunt in een der kleedkamers met de grootste zorgvuldigheid onderzocht te worden.

De heren moesten zich eveneens een voor een naar een kleine kamer begeven, waartoe de smalle, thans geopende deur toegang gaf en werden daar eveneens grondig aan den lijve onderzocht door twee van de agenten.

Geleidelijk dunden de rijen der gasten.

Alom zag men wantrouwende blikken en hoorde men een half onderdrukt gefluister, terwijl Markiezin Edgecombe jammerend, heen en weer liep.

Eindelijk waren er nog slechts tien gasten overgebleven.

De fouillering had bijna twee en een half uur geduurd.

Lord Waldgrave wierp een blik op zijn horloge en zei op ongeduldige toon:

— Het zou mij wel aangenaam zijn als ik nu aan de beurt mocht komen, miss Brunt, want ik moet morgen vroeg op reis.

— Ik weerhoud u niet, mylord, antwoordde Ann Brunt kortaf. Gij kunt voorgaan, als de andere heren er niets tegen hebben.

De graaf wierp een blik op de nog aanwezige heren, maar dezen haalden onverschillig hun schouders op.

Alvorens 't vertrek te verlaten, wierp Raffles Brand een snelle blik toe, die deze volkomen begreep.

Toch klopte het hart van de jongeman in zijn keel, toen hij Raffles het kleine vertrekke zag binnengaan, waar hij gefouilleerd zou worden.

Brand wist maar al te goed, dat zijn vriend en niemand anders de steen had weggenomen, dus moest het juweel op hem worden gevonden.

Een paar minuten later werd de zijdeur geopend en Brand vloog over-eind. Het volgende ogenblik meende hij Raffles geboeid te zien wegvoeren.

— Wie volgt, riep een agent op grimme toon.

Brand greep naar zijn hoofd; hij meende te dromen.

De steen was dus niet bij zijn vriend gevonden.

Hij vroeg zich af, hoe dit in 's hemelsnaam mogelijk was en kon niet tot een verklaring komen.

Voor hij van zijn verbazing bekomen was, was een der twee andere heren

binnengegaan om zich te laten onderzoeken.

Tien minuten later volgde de laatste gast.

Brand voelde een soort verdoving over zich komen; hij voelde lust zijn eigen zakken te doorzoeken in de dwaaze verwachting, dat de steen misschien bij hem zelf zou worden gevonden.

Wat Ann Brunt betreft, de jonge vrouw had de tanden op elkaar gebeten en liep met gefronst voorhoofd, en nu en dan stampvoetend in de nu bijna geheel lege zaal op en neer.

— Een raadsel. Een wonder, hoorde Brand haar van tijd tot tijd mompelen, als zij voorbij liep. Hier moet die ongrijpbare John Raffles weer aan het werk zijn geweest.

— Wie volgt, riep de stem van de agent weer.

Brand trad als laatste het vertrek binnen, en hij had niet eens met stelligheid kunnen zeggen, dat de kostbare diamant niet bij hem gevonden zou worden.

Hij moest al zijn kleren uittrekken, men betastte zijn armen en benen, woelde door zijn haar en dwong hem zelfs om de hakken van zijn schoenen te laten zien.

De beide agenten wierpen elkander een zwijgende blik toe.

Op dit ogenblik traden ook Ann Brunt en de laatste agent binnen.

— Niets? riep de jonge vrouw uit.

— Niets Miss Brunt, antwoordde de agent.

— Dan moet de duivel de hand in het spel hebben, bromde Ann Brunt. Met grote moeite heb ik Lady Edgecumbe kunnen overhalen haar eigen goed te doorzoeken, in de verwachting dat zij misschien uit zenuwachtigheid of uit vrees de diamant ergens had weggestopt — tevergeefs evenwel. Er ligt geen kleed op de vloer, waaronder de steen verborgen kan zijn, de gordijnen voor het raam zijn zeer dun en waren opengetrokken, meubelen bevonden zich in de zaal niet, zelfs geen voetenbankje.

— Wilt gij mij veroorloven heen te gaan, Miss? vroeg Brand, die zijn goed

weer in orde had gebracht en met een tamelijk verveeld gezicht stond te luisteren.

— Ik denk er niet aan u op te houden, mijnheer Brand, antwoordde de jonge vrouw droog. Gij zijt gefouilleerd en men heeft niets op u gevonden, dus gij kunt gaan.

Brand maakte een lichte buiging en verliet het vertrek, de vier beambten van Scotland Yard in een toestand van volslagen verbijstering achterlatend.

Zo snel hij kon ging hij de trappen af.

Hij moest op straat even wachten voor hij een taxi kon machtig worden, stapte in en zei:

— Breng mij naar de hoek van de King Charlesstreet en the Mall.

Op het aangeduide punt aangekomen, rekende hij snel af, en begaf zich linea recta naar het huis van Lord Waldgrave.

De deur werd geopend en Brand vloog zijn vriend om de hals.

De hond, die met zijn baas huiswaarts was gekeerd, volgde de beide mannen in de werkkamer, waar Raffles aanstonds licht maakte.

Brand liet zich in een stoel neervallen, nadat hij jas en hoed in een hoek gegooid had en keek zijn vriend, die hem olijk aankeek, met grote verwonderde ogen aan.

— Wil je me nu eens eindelijk de zaak ophelderen, Edward? vroeg Brand ten slotte.

— Wat wilde je graag weten?

— Ik wil weten of de Ster van het Oosten werkelijk gestolen is.

— Dat is zo.

— Goed — dat is punt één. Vervolgens wil ik weten, wie hem gestolen heeft.

— Ik, antwoordde Raffles kalm.

Brand slaakte een kreet van verbazing.

— Maar dat is immers onmogelijk, riep hij uit.

— En waarom als ik vragen mag? vervolgde Raffles met de grootste kalmte, terwijl hij een sigaret opstak.

— Omdat men dan toch de steen bij je moest hebben gevonden.

— Och, dat was niet bepaald noodzakelijk, hernam Raffles glimlachend. Ik had de diamant aan een zeker iemand ter bewaring gegeven, die ik volkomen kon vertrouwen.

— En wie was dat dan wel? vroeg Brand in de grootste spanning.

— Daar staat hij, zei Raffles, terwijl hij op de hond wees, die kwispelstaartend naast hem was komen staan.

— De hond, riep Brand, terwijl hij in een stoel neerviel, en dadelijk daarop hartelijk begon te lachen.

— Niemand anders, vervolgde Raffles.

— Maar waar is de diamant dan? vroeg Brand verwonderd.

— In zijn maag.

Brand stond langzaam op en legde beide handen op de schouders van zijn vriend.

Toen zei hij:

— Menigmaal geloof ik, dat ik nu al je kunsten wel doorzien heb, en telkens moet ik tot de ontdekking komen, dat ik mij vergist heb. Tot dusverre is dit, geloof ik, wel het toppunt. De diamant bevindt zich dus in de maag van de barzoi?

— Zoals ik het genoeg had op te merken,

— Maar hoe is die steen in 's hemelsnaam er ingekomen, riep Brand uit.

— Heel eenvoudig, ik heb de hond bevolen de steen in te slikken.

— En deed hij dat goedwillig?

— Zonder enige aarzeling. Ik wilde het een verrassing voor je laten blijven, maar ik had Iwan reeds een week lang niet zonder enige moeite, dat erken ik, er aan gewend, om kleine kiezelstenen door te slikken op een kort bevel, namelijk het Russische woord voor « eet ». Ik nam de steentjes telkens iets groter en zo wendde ik er de hond tegen een beloning aan, kiezelstenen ter grootte van een duivenel door te slikken, die hij op de gebruikelijke wijze weer kwijt raakte, zonder dat hij er enige hinder van scheen te onder vinden, hetgeen trouwens geen wonder

is bij zulk een groot dier.

— Nu begrijp ik ook, waarom de agenten niets bij je vonden en waarom je zo kalm bleef, riep Brand uit, terwijl hij zijn vriend vol bewondering aanzag.

— Ja, het ging heel gemakkelijk in zijn werk, hernam Raffles. Juist toen het licht uitging voor een van de laatste tafereelen, knipte ik met het nijptangetje dat ik gereed had gehouden, zonder enige moeite de gouden spiraal door, zo dicht mogelijk bij de steen, hield hem de hond voor, en het volgende ogenblik was de kostbare diamant door zijn keelgat verdwenen. Het was geen ogenblik te vroeg, want even later ontwaarde Lady Edgecumbe dat men haar van haar kostelijk sieraad beroofd had. Ik had mij echter gehaast in die tussentijd een eind achteruit te gaan, zodat ik, toen het licht weer opging niet in haar onmiddellijke nabijheid stond. De rest weet je.

— Ja, de rest weet ik, herhaalde Brand. En die rest is al even wonderlijk als de hele diefstal. Onze goede Miss Brunt zal waarschijnlijk een slapeloze nacht doorbrengen.

— Dat vrees ik ook, zei Raffles ironisch.

— Gaan wij nu dadelijk naar huis?

— Dat zou geloof ik niet raadzaam zijn. Wij moeten er in ieder geval rekening mee houden, dat Ann Brunt argwaan krijgt en dan is het beter dat ze ons hier vindt. Toch zou ik wel willen dat jij naar ons huis in de Cromwellstreet ging en mij van daar per telefoon in kennis hield met hetgeen je te weten kunt komen. Het heet dat ik enige uren op reis ga en het is dus beter dat ik tot die tijd in het huis van Lord Waldgrave blijf.

— Zal ik de hond meenemen?

— Neen, ik houd hem liever bij mij. Ik moet hem een middeltje toedienen en dan houd ik liever het oog op het dier.

De toekomst zou spoedig leren, dat Raffles ongelijk had met aldus te handelen.

HOOFDSTUK V

ANN BRUNT AAN HET WERK

Reeds hadden alle gasten het toneel van de zo jammerlijk mislukte soirée verlaten en nog altijd liep Ann Brunt met gefronst voorhoofd en driftige stappen de kleine toneelzaal op en neer.

Tevergeefs trachtte zij een oplossing van het raadsel te vinden. Zij onderzocht de ramen nog eens zorgvuldig en overtuigde er zich van dat zij onmogelijk geopend hadden kunnen worden, zonder dat men het zou hebben gemerkt.

Bovendien had zij het aantal gasten nauwkeurig geteld en het was zeker, dat er niemand had kunnen ontsnappen.

Evenmin vertoonden de sloten van de deuren enig spoor van geweld, en ten overvloede waren de deuren zelf door de geheime agenten nauwkeurig bewaakt.

Het gehele gezin der Chesterfields, vader, moeder en dochter, keek zwijgend toe.

Ook zij hadden zich aan de fouillering onderworpen.

Eindelijk nam Lord Chesterfield het woord en zei, terwijl hij zich tot Ann Brunt wendde:

— Gij ziet dus geen kans om dit raadsel op te lossen, miss Brunt?

De jonge detective beet zich op de lippen.

— Dat zal ik nooit erkennen, voordat mijn onderzoek geheel geëindigd is en ik alle mogelijkheden heb nagegaan, zei zij.

In haar herinnering doorliep zij nog eens alle gebeurtenissen van die avond, vanaf het ogenblik dat zij de steen voor het laatst in het kapsel van de markiezin had gezien, en toen scheen haar iets in te vallen.

Zij wendde zich tot de graaf en vroeg:

— Herinnert gij u misschien, dat er in de stilte tijdens de vertoning van een der beelden een hoge vrouwenstem, bij een van de deuren, een woord in een vreemde taal zei?

Lord Chesterfield dacht even na en antwoordde toen:

— Ja, waarlijk, ik meen zo iets gehoord te hebben, maar ik kan mij niet meer herinneren hoe het woord luidde.

— Nu, ik herinner het mij daarentegen zeer goed, hernam Ann Brunt. Het luidde: « Kostoj ».

Plotseling slaakte Clare Chesterfield een kreet.

— Weet gij dat zeker? vroeg zij.

— Ik ben er van overtuigd, Miss Clare.

— Ik weet heel goed wat het betekent, vervolgde het jonge meisje opgewonden. Kostoj is een Russisch woord en betekent eten.

— Weet gij zeker dat het een Russisch woord is? vroeg Miss Brunt, terwijl zij het meisje bij de arm greep en haar doordringend aanzag. Kent gij dan Russisch?

— Ik heb op kostschool een vriendin gehad, die uit Rusland kwam, en deze heeft mij haar taal zover geleerd, dat ik althans veel woorden en uitdrukkingen kan begrijpen, antwoordde Clare Chesterfield.

Een zonderling lachje verscheen op het gelaat van de jonge detective.

— Zo, zo, meneer John Raffles. Ik geloof dat ik je nu toch in handen heb. Jij en niemand anders hebt dat woord uitgesproken.

— Maar dat is toch onmogelijk, riep nu Lady Chesterfield uit. Die gevaarlijke bandiet is immers een man en ik heb duidelijk een vrouwenstem gehoord.

— O, laat dat u niet verwonderen, mylady, hernam Ann Brunt levendig. John Raffles is een voortreffelijk buikspreeker en reeds enkele malen heeft hij deze kunst met groot succes, maar tot schade van zijn slachtoffers, toegepast.

Een plotselinge werkwijzer scheen zich van de jonge detective te hebben meester gemaakt.

— Mag ik u vragen van wie gij de hond te leen hadt, die in een van de levende beelden voorkwam? vroeg zij het jonge meisje.

— Welzeker miss, antwoordde deze enigszins verbaasd. Die barzoi behoort toe aan Lord Waldgrave.

— Kunt gij mij zeggen waar hij woont?

— O, zeker. Hij woont in een modern, maar nogal klein huis in de King Charles street.

— Kent gij hem goed? vervolgde de detective.

— Wij zien hem maar hoogst zelden; hij is meestal op reis, antwoordde nu Lady Chesterfield.

— Zo...zo... zei de jonge vrouw, nadenkend.

Daarop richtte zij het hoofd op en beval de agenten:

— Gij kunt voorlopig wel heengaan, mannen. Wij hebben hier niets meer te doen. Wacht mij op straat, ik volg aanstonds.

Zij liet in de gang haar mantel geven en voegde zich toen bij de agenten, die haar op straat opwachten.

— Waar staat de auto? vroeg Ann Brunt.

— Een kleine politie-auto staat om de hoek van de straat geparkeerd.

Zij begaven zich daarheen en Ann Brunt wendde zich tot de agenten met de volgende woorden:

— Instappen dan.

— Mag ik vragen wat wij gaan doen, Miss? zei de agent die zoëven gesproken had.

— O, ja, dat is geen geheim, antwoordde Ann Brunt glimlachend en met een zegevierende klank in haar stem. Wij gaan John Raffles arresteren.

De agenten slaakten een kreet van verbazing en voldoening.

Zij wisten dat de arrestatie van de Grote Onbekende hun een grote kans bood op promotie, om van de eer niet te spreken.

— Maar weet gij dan wie hij is, Miss? vroeg de agent.

— Op het ogenblik is hij Lord Waldgrave, antwoordde Miss Brunt. Hij schijnt de rol van een hooggeplaatst

edelman te hebben gespeeld en zich in het vertrouwen van Lord William Aberdeen te hebben gedrongen, met een doel, dat ik thans zeer goed doorzie. Wat zal hij in zijn vuist gelachen hebben, toen die bekende filantroop hem zijn hond ter leen vroeg om er the honourable Miss Clare Chesterfield mee van dienst te kunnen zijn. Kom, laat ons voortmaken, anders komen wij misschien nog te laat.

De agenten stapten in en de jonge detective gaf de chauffeur het adres.

In minder dan tien minuten had de snelle auto de weg naar het huis van Lord Waldgrave afgelegd.

Waarschijnlijk had de heer des huizes zich reeds ter ruste begeven, want het huis was in duisternis gehuld.

Behoedzaam verlieten de vier agenten en de jonge detective de auto; een van de agenten opende met een loper het hek, waarna alle vijf geruisloos over het tuinpad naar de huisdeur slopen.

— Er valt niet aan te denken hier binnen te dringen, fluisterde Ann Brunt. Ik vrees dat die deur bovendien wel in verbinding zal staan met een alarmschel in de slaapkamer en bovendien is zij veel te zwaar. Wij zullen het eens aan de achterzijde van het huis proberen.

Onhoorbaar als katten slopen de vijf politiebeambten door een donkere tuin naar de achterzijde van het huis.

Zij bereikten een kleine deur, die blijkbaar toegang gaf tot een bijkeuken of kolenhok.

— Hier moeten wij het proberen, fluisterde Ann Brunt.

De agent die zoëven het hek ook handig geopend had, beproefde opnieuw zijn krachten op deze kleine deur, die spoedig open ging.

De vier agenten en Ann Brunt drongen binnen.

Zij liepen een vrij smalle betegelde gang door en bereikten zo het onderinde van een trap, die blijkbaar voor het dienstpersoneel bestemd was.

Onhoorbaar slopen de politiebeambten de trap op.

Ann Brunt was de eerste die haar hoofd uit het trapgat stak.

Het was donker, maar op enige afstand meende zij een vage witte gedaante op een mat voor een der deuren uitgestrekt te zien.

Ann Brunt wendde zich naar de agenten om en fluisterde:

— Een moet de voordeur bewaken. Een ander moet zich aan de achterzijde van het huis posteren. Gij moogt John Raffles in geen geval laten ontsnappen.

De beide agenten verwijderden zich snel.

Zodra Ann Brunt kon vermoeden dat zij hun post bereikt hadden, haalde zij een kleine elektrische zaklantaarn te voorschijn, knipte het lampje aan en richtte het schijnsel op het witte voorwerp, dat zij zoëven gezien had.

De lichtbundel bestraalde de sneeuw-witte huid van Iwan, de Russische hazewind.

Nu zijn barzols geen waakhonden, maar de hond, die blijkbaar had liggen slapen, was wakker geworden door het helle schijnsel van de lamp, en richtte met een vlugge beweging de kop op, keek knipogend in het licht, stond langzaam op en bleef onbeweeglijk staan.

Ann Brunt doofde meteen het licht van haar lantaarn, teneinde de hond niet te alarmeren, maar dit had helaas een totaal tegenovergestelde uitwerking.

De hond werd onrustig, nu het plotseling weer donker was, rook onraad en hief een grommend geblaf aan.

— Die ellendige hond, mompelde Ann Brunt, zal ons hele plan nog bederven. Vlug maak je van het dier meester, voor het te laat is. Wij hebben dan in ieder geval de diamant.

Van die laatste opmerking schenen de agenten blijkbaar niets te begrijpen, maar het bevel volgden zij onmiddellijk op.

Zij wierpen zich tegelijkertijd op de hond, die wel sterk was, maar toch lang niet sterk genoeg om het tegenover de twee reusachtige mannen te kunnen uithouden.

Een hunner haalde een touw uit zijn zak, maakte een lopende knoop aan het ene uiteinde en sloeg die de hond om de nek.

Dit alles had slechts enkele minuten geduurd, en juist had een der agenten de hond vastgebonden aan een spijl van de trapleuning, of de slaapkamerdeur werd geopend.

Er verscheen een hoofd om de hoek.

Maar Ann Brunt had het opengaan van de deur gehoord en zag in de flauwe schemering van de gang de vage vormen van een bleek gelaat.

Het volgende ogenblik werd de deur met een slag weer dicht geworpen en de agenten hoorden het omdraaien van twee zware ijzeren grendels.

Ann Brunt vloog op de deur toe en heukte er met haar vuisten op.

— Doe open. In naam der wet doe open, John Raffles.

Een spottend gelach aan de andere zijde van de deur was het enige antwoord op deze uitnodiging.

— Zien jullie geen kans om deze deur open te krijgen, zo wendde Ann Brunt zich stampvoetend tot de beide agenten.

— Wij kunnen het in ieder geval proberen.

De beide agenten namen een aanloopje en wierpen zich met alle macht op de deur, die onder hun gewicht kraakte, maar nog niet toegaf.

— Tracht het paneel er uit te duwen, hernam Ann Brunt, terwijl zij zich op de lippen beet.

Weer wierpen de beide mannen zich met al hun zwaarte tegen het paneel.

Nog eens en nog eens dreunde de deur onder hun geweldige slagen, tot eindelijk het bovenste paneel krakend bezweek en hen doorgang verleende.

Drie elektrische zaklantaarns wierpen tegelijk een schijnsel in een slaapvertrek, dat echter geheel verlaten was.

Ann Brunt slaakte een kreet van teleurstelling.

— Naar binnen, beval zij.

De agenten drongen naar binnen door het gat van het paneel, draaiden de sleutel om en schoven de grendels terug, zodat ook Ann Brunt kon binnengaan.

Naast de deur bevond zich een schakelaar van het elektrische licht, die zij neerdrukte.

Het tamelijk grote vertrek haadde nu in licht.

Het vertrek bezat slechts één deur en deze kwam uit op de gang en was zo-even vernield.

— Breng de hond hier, beval Ann Brunt op doffe toon. Ik vertrouw die schelm geen ogenblik Hij is in staat het dier nog onder onze ogen mede te nemen.

Een der agenten ging de hond halen en maakte het dier opnieuw vast aan een der spijlen van het grote ledikant.

Het bed bleek beslapen te zijn, dus was Raffles blijkbaar door het gejack van de hond ontwaakt en had hij tijd gevonden om te vluchten.

Maar waarheen, waardoor, langs welke weg?

Tevergeefs betastte zij de wanden, tevergeefs zocht zij naar een verborgen knop, tevergeefs verschoof zij de meubelen en tilde het tapijt op.

Plotseling slaakte een der agenten, die zich het dichtst bij de schoorsteen bevond, een kreet.

Ann Brunt wendde snel het hoofd om.

— Wat is er? Iets ontdekt?

— Dat geloof ik wel, miss. Deze schoorsteen, is namelijk geen schoorsteen, maar een liftkoker.

De jonge detective kwam toesnellen en liet het schijnsel van haar lantaarn in de brede schoorsteen stralen.

De agent had gelijk.

Deze schoorsteen was niets anders dan de schacht van een kleine lift, die naar de hoger gelegen verdiepingen voerde.

Ann Brunt knarsetandde van woede en al het bloed was uit haar gelaat geweken.

— Zal ik hem dan nooit in handen kunnen krijgen? siste zij, terwijl zij haar vuisten balde. Hem na, mannen.

Alles snelde naar de deur.

Een kreet van woede en verbazing ontsnapte hun.

De vernielde deur was verdwenen en daarvoor in de plaats was een zwaar stalen scherm uit de zoldering komen neerdalen, dat de deuropening geheel afsloot.

Ann Brunt was nog loeg, maar was

een flinke vrouw en zij beschikte over meer dan gewone koelbloedigheid en zij verloor niet spoedig haar kalmte, maar dit was haar te sterk.

Zo opgesloten te worden als een muis in de val, door de man die zij thans meende te kunnen arresteren, dat was meer dan zij verdragen kon.

Thans bleek het, dat Ann Brunt, behalve detective ook nog vrouw en zelfs vooral vrouw was.

Zij wankelde naar een leunstoel, begon woedend met handen en voeten te slaan en viel toen volgens alle regelen der kunst in zwijm, precies als een blijspel-heldin aan wie door haar echtgenoot een nieuwe dure hoed geweigerd wordt.

Een ogenblik stonden de agenten radeloos.

Toen haalde een hunner een flaconnetje met vlugzout uit zijn zak, dat hij steeds bij zich droeg en hield het Ann Brunt onder de neus, terwijl de andere naar een der ramen snelde, de gordijnen opzij trok, het raam openrukte, en op zijn politefluit begon te blazen.

Terwijl hij dit deed, zag hij aan het einde van de straat in het licht van een lantaarn, een man van lange gestalte, die zich spottend naar het huis omwendde en met een diepe buiging de hoed afnam.

Dat was John Raffles, de Grote Onbekende.

Het volgende ogenblik verwijderde de ongrijpbare boosdoener zich met snelle schreden om even later in het donker te verdwijnen.

Nu was deze agent stellig een sterke kerel, maar het scheelde slechts een haar of hij had het voorbeeld van de vrouwelijke detective gevolgd.

Het blazen op de politiefluit had tot gevolg dat er enige agenten kwamen toesnellen, aan wie hij de zaak uiteenzette.

Zeven of acht dienaren van het gezag renden door de tuin naar de voordeur, waar zij werden binnengelaten door de agent, die daar op wacht stond en van al dat misbaar niets begreep.

Men zocht zolang in het huis, tot men een enkele kameel gevonden had

en met behulp daarvan het ijzeren scherm had kunnen oplichten, hoog genoeg om er onder door te kunnen kruipen.

Ann Brunt, die intussen weer wat bij was gekomen en op het punt stond om in tranen van woede over haar zwakheid los te barsten, was de eerste die het vertrek verliet.

Daarop volgden de beide agenten, waarvan de ene de Russische hazewind met zich voorttrok.

Zodra zij weer op haar voeten stond, riep Ann Brunt:

— En John Raffles?

— Ontkomen, Miss Brunt, antwoordde de agent, die bij het raam had gestaan, op droge toon.

— Ontkomen, riep Ann Brunt. Hebben jullie hem dan gezien?

— Ja Miss — op ongeveer twee honderd meter afstand, onder een lantaarn; hij nam spottend de hoed voor mij af.

— Maar hoe is het mogelijk dat die duivelskerel ontkomen is? riep de jonge detective uit. De achterzijde van het huis was toch bewaakt?

Helaas, maar al te spoedig zou blijken, dat die bewaking onvoldoende was geweest.

Want toen de agenten naar beneden snelden en zich naar de achterdeur begaven die op de tuin uitkwam,

vonden zij daar de arme agent bewusteloos liggen.

Naast hem lag een met chloroform gedrenkte doek, die de ontsnapte boosdoener hem blijkbaar onverhoeds op mond en neus had gedrukt.

Ann Brunt stiet een kort minachtend lachje uit.

— Ik zie wel, zei zij op doffe toon, als men Raffles te pakken wil krijgen, dan moet men er met minstens een hele compagnie soldaten, liefst vergezeld met een aantal kanonnen en mitrailleurs, op af trekken. Nu, het dient tot niets dat wij hier blijven staan kijken. Twee van jullie moeten de bewusteloze kerel, per auto naar het naastbijgelegen politiebureau brengen. De anderen kunnen zich weer naar hun post begeven. Ik neem de hond mee naar huis.

En aldus eindigde deze tragi-komedie: de agenten dropen naar hun respectievelijke post af, en de bewusteloze werd weggebracht. Ann Brunt nam het touw van de hond in haar stevige vuist, stapte in een auto en liet zich naar haar woning rijden.

Uit overmaat van voorzorg nam zij de hond bij zich in haar slaapkamer en begon toen een grondige studie van het hoofdstuk «laxeermiddelen» in een werkje over «De behandeling van onze Huisdieren»...

HOOFDSTUK VI

DE STRIJD OM DE DIAMANT

Nauwelijks twintig minuten nadat Raffles door middel van de geheime lift en door de agent aan de achterzijde van zijn huis bewusteloos te slaan, had weten te ontsnappen, trad hij zonder zich enigszins te overhaasten door de kleine tuinpoort het park van zijn villa in de Cromwellstreet binnen.

Een lichtstreep aan de achterzijde van de gevel bewees hem, dat Brand nog niet naar bed was gegaan.

De Grote Onbekende opende met een bijzonder gevormde sleutel de kleine deur naast het terras en trad het huis

binnen.

Hij vloog de trappen op naar de bibliotheek en zag bij het openen van de deur Brand knikkebollend met een boek in de hand bij de tafel zitten, de telefoon onder zijn bereik.

Bij het gerucht dat Raffles bij zijn binnentreden maakte, hief de jonge man het hoofd op.

Hij slaakte een kreet van blijdschap, wierp het boek weg en snelde naar zijn vriend dien hij krachtig de hand drukte.

— Goddank, riep hij uit de volheid

zijns harten. Wat ben ik blij dat ik je weer heelhuids hier zie. Maar waar is de hond?

— O, Iwan zal wel erg verwend worden, merkte Raffles met een eigenaardig lachje op. Ik heb het arme dier tot mijn spijt moeten afstaan.

— Afstaan? Maar aan wie dan? riep de jonge man verwonderd uit.

— Aan onze lieve vriendin Ann Brunt.

Brand slaakte een kreet van schrik en verwondering.

— Zij heeft dus de hazewind in haar bezit?

— Ja, en met hem helaas de diamant.

En daarop vertelde Raffles in korte woorden wat er was voorgevallen.

Brand die ademloos naar het verhaal geluisterd had, riep uit:

— Dat is dus wéér een huis dat wij niet meer kunnen gebruiken.

Raffles haalde de schouders op.

— Het is misschien nog niet voor goed verloren, zei hij. Het is een goed ingericht huis, maar heel erg is het niet, als ik het voorgoed moet opgeven, want van deze huizen bezit ik er in Londen wel tien.

— Nu, het is in ieder geval jammer dat de zaak zo ongelukkig is afgelopen, zei Brand. Want je had er toch heel wat moeite voor gedaan.

— Wat bedoel je met het woord afgelopen? vroeg Raffles, terwijl hij Brand met zijn lichte grijze ogen glimlachend aankeek.

— Wel de diamant ben je nu immers kwijt, riep de jonge man uit.

— Sta me toe, dat ik hierin van mening met je verschil, vervolgde Raffles.

Brand meende niet goed te hebben verstaan.

— Begrijp ik je goed? riep hij uit. Ben je dan van plan de steen te gaan heroveren?

— Nu meer dan ooit.

— Maar daartoe zal je bij Ann Brunt moeten binnendringen.

— Dat zal ik dan ook doen.

— Maar in welke vormomming? Zij zal niemand binnenlaten.

— O, toch wel. Ik denk haar namelijk als een bediende van een lijstenfabrikant te gaan bezoeken?

— Een lijstenfabrikant? vroeg Brand met toonloze stem, terwijl hij iedere lettergreep zo lang mogelijk uitrekte en zich in een stoel liet neervallen. Waarom juist als een lijstenfabrikant?

— Dat zal ik je aanstonds duidelijk maken, amice, hernam Raffles lachend. Je moet dan weten, dat ik vanavond een kort gesprek heb afgeluisterd, hetwelk gevoerd werd tussen de vrouw des huizes en onze lieve tegenstandster. Men had het over verschillende zaken, die ongeluk heten aan te brengen en miss Ann Brunt merkte op een gegeven oogenblik op, dat haar dan zeker een groot ongeluk boven het hoofd hing, want diezelfde ochtend was er in haar huis een groot schilderij van de wand gevallen, waarvan de oude vergulde lijst in honderd stukken was gebroken.

— En verder?

— Welnu, verder valt er niets te vertellen. Ik kom om de lijst te repareren, dat is alles.

— Maar ze zal toch wel iemand besteld hebben?

— Zeker, Charles, dat heeft zij ook. Niemand meer of minder dan de bekende lijstenmaker Moreton uit de Nottinghamstreet.

— Hoe weet je dat?

— Omdat Lady Chesterfield haar die man recommandeerde en zij daarop antwoordde: dat zij zich reeds van diens diensten verzekerd had. Hij zou het schilderij vandaag door een zijner bedienden laten halen. Ben je nu tevreden?

— Dat is te zeggen, ik ben tevreden dat ik het weet, maar ik ben geenszins ingenomen met je plan.

— Hoe zo? vroeg Raffles langs zijn neus. Vindt je het niet goed bedacht?

— Het plan is uitstekend bedacht, maar het is nog niet uitgevoerd. Je geeft je in het hol van de leeuw.

— Kom, kom, het is maar een leeuw, en ik ben nu eenmaal van plan die Koh-I-Noor weer in mijn bezit te krijgen. Mijn eer is er mee gemoeid.

— Ik zie het wel, zei Brand moede-

loos. Je bent van je plan natuurlijk weer niet af te brengen. Kan ik je tenminste van dienst zijn?

— Je kunt me niet beter van dienst zijn, dan hier de wacht te houden, ofwel, mij op enige afstand te volgen in een of andere goede vermomming.

— Dan doe ik liever het laatste, zei Brand opgewonden.

— Zoals je wilt, amice, zei Raffles, terwijl hij zijn mond met de hand bedekte en met moeite een geeuw onderdrukte. Ik geloof nu toch waarlijk dat ik slaap begin te krijgen, zei hij. Het is zowaar half vier. Ik ga nog een paar uurtjes pitten en dan met frisse moed aan het werk.

— Wil je niet wat eten?

— Dat heb ik al in het huis van Lord Waldgrave gedaan, antwoordde Raffles.

Hij wuifde Brand vriendelijk toe, verliet het vertrek, en weldra was de villa in de Cromwellstreet in diepe rust verzonken.

Omstreeks half acht was Raffles zijn bed uit, nam een bad, en begon zich met de uiterste zorg te verkleeden.

Uit de geheime klerenkast, die zich in een van de muren van de slaapkamer bevond, haalde hij een versleten pak, waarbij 'n blauwe werkliek behoorde en werkmanspet.

Hij trok de kleren aan, zette zich voor zijn kaptafel en begon zich met de grootste zorg te grimeren.

Hij wist dat hij met een sterke tegenpartij te doen kreeg en toen hij na een half uur opstond was hij volkomen onkenbaar.

Zijn dik zwart haar ging geheel schuil onder een pruik van dun rood haar, schaars geplant rondom een grote kale plek.

Een snorretje, dat veel leek op een stukje uitgerafelde gordijnfranje, hing armoedig onder zijn neus.

Zijn wangen waren ingevallen en vertoonden aan de bovenkant, juist onder de jukbeenderen, twee vlamme rode plekken, zoals men die wel bij borstlijders vindt.

Zijn buitengewoon grote neus was gekromd als de snavel van een adelaar en zijn ogen gingen schuil onder twee

borstelige, eveneens vuurrode wenkbrauwen.

Juist toen hij klaar was met zijn verkleeding, trad Brand binnen.

De jongeman sloeg zijn handen van verbazing in elkaar en zei vol bewondering:

— Dit is een van je beste vermommingen, Edward. Als ik niet heel zeker wist dat je het zelf was, zou ik je als een indringer er uit gegooid hebben.

— Ik ben blij, dat je er zo over denkt, hernam Raffles op vrolijke toon. Dan loop ik zeker geen gevaar dat Miss Ann Brunt mij zal herkennen.

— Ik ga nu maar, vervolgde hij. Want anders kom ik daar misschien aan, als het gebroken schilderij al door een echte bediende van Moreton gehaald is. Als ik vijf minuten op weg ben kun je me volgen, als je daar plezier in hebt, maar ik denk niet dat het nodig zal zijn.

— Nodig of niet, ik wil je toch niet uit het oog verliezen, zei Brand. Ik zal mij gauw eveneens gaan vermommen, want het is beter dat Ann Brunt de secretaris van Lord Aberdeen niet te zien krijgt.

Raffles verliet het huis weer aan de tuinzijde en na er zich van te hebben vergewist dat er niemand in de nabijheid was, sloot hij het poortje en begaf zich naar het huis van de jonge vrouwelijke detective, die in de Gladstonestreet dicht bij de Theems woonde.

Hij was daar binnen twintig minuten en wierp voor hij aanschelde een blik achter zich en glimlachte.

In de verte had hij een oud heertje ontdekt, in wien hij onmiddellijk zijn vriend herkende, ofschoon diens vermomming uitstekend was.

De Grote Onbekende belde aan, maar het duurde enige ogenblikken voor men de deur op een kier opende.

Een dienstmeisje keek tamelijk wantrouwend de bezoeker aan.

— Wat moet je hebben, man? vroeg ze vrij onvriendelijk.

— Van jou moet ik niets hebben, schatje, antwoordde Raffles met kre-

kende stem. Ik kom van de firma Moreton uit de Nottinghamstreet, de lijstenfabrikant, weet je. Ik moet een lijst halen om te repareren. Die lijst is kapot, op de grond gevallen, weet je.

Het dienstmeisje deed de ketting van de deur en opende deze.

Raffles, sterk met zijn been trekkend, als iemand die een beetje kreupel is, trad de vestibule binnen, terwijl het dienstmeisje de deur weer sloot.

Raffles wierp een onderzoekende blik op het meisje dat wel jong was, maar wier gelaat grote energie uitdrukte.

Alle bijzonderheden van haar kleding waren binnen enkele seconden in zijn hersens gegrift, en toen Raffles naar de trap hinkte om deze op te gaan, glimlachte hij flauwtjes.

Toen Raffles boven was, bleef hij op het portaal staan.

Het dienstmeisje voegde zich bij hem en trad op een deur toe, die zij opende met behulp van een sleutel, die zij in de hand had gehouden.

Nauwelijks waren zij binnen of er klonk een luid geblaf.

Iwan de Russische hazewind, kwam met grote sprongen uit de hoek van het vertrek aansnellen en danste uitgelaten om zijn meester heen.

— Ik had het moeten weten, klonk plotseling een stem achter Raffles.

Raffles wendde zich glimlachend naar het dienstmeisje om, terwijl hij de kop van de hond streelde.

— Wat weet je dan, schat? vroeg hij op vriendelijke toon, zonder zijn bedaardheid een ogenblik te verliezen.

— Wat ik weet? riep het dienstmeisje zegevierend uit. Dat jij niemand anders bent dan John Raffles of anders gezegd, Lord Waldgrave, als je dat liever hebt. En nu direct de handen op of ik schiet.

Het dienstmeisje stak de hand in een van de voorzakken van haar kokette schortje, en slaakte tegelijkertijd een kreet van woede en teleurstelling.

De glimlach op het gelaat van John Raffles verbreedde zich.

— Zoekt u naar uw revolver, miss? vroeg hij op hoffelijke toon. Die bevindt zich op het ogenblik in mijn hand, kijk

maar.

Raffles hief de kleine revolver met ivoren kolf op, die hij in de linkerhand hield.

— Ik vermoedde al direct, dat ik met een soort leerlinge van Miss Brunt te doen had, zo vervolgde hij beleefd. Als ik goed heb gezien, dan zou ik u de raad willen geven voortaan geen revolvers in uw schortzakken te steken, want daaruit wordt de kolf van zulk een wapen al gauw in die ondiepe zakken gezien. Dit was hier ook het geval, en ik ben zo vrij geweest om u van het wapen te ontlasten, terwijl gij zo-even de deur van de kamer opende. Sans rancune, nietwaar?

Het gewaande dienstmeisje, dat inderdaad een assistente van Ann Brunt was, balde woedend de vuisten.

— Gij zijt nu een beetje boos, ging Raffles op kalmerende toon voort. Ik kan mij dat zeer goed voorstellen. Maar dat gaat wel over.

Het jonge meisje bewaarde het stilzwijgen en keek Raffles met van machteloze woede fonkelende ogen aan.

— Ga daar zitten, als ik u verzoeken mag, zei Raffles nog steeds op hoffelijke toon, maar met een klank in zijn stem, waarvan de dreigende betekenis niet te miskennen viel.

— Neen, gij behoeft niet naar het telefoontoestel te kijken, ging Raffles glimlachend voort. Ik ben zo vrij geweest de draad door te knippen.

Met deze woorden hield Raffles het afgesneden uiteinde van de telefoon-draad in de hoogte.

De jonge detective beet zich op de lippen.

Toen kwam het eindelijk aarzelend uit haar mond:

— Mag ik weten wat gij van mij wilt, vroeg de jonge detective kortaf.

— Ik wil volstrekt niets van u, jongedame, antwoordde Raffles. Ik wil alleen dat gij deze kamer niet verlaat, voordat ik u dat toesta. Ik zal het u trouwens wat gemakkelijker maken dat bevel op te volgen, door dicht bij u te blijven.

Het jonge meisje zweeg.

Zij liet het hoofd zinken en vouwde

de handen in de schoot als iemand die zich in zijn lot schikt.

Raffles trad op de deur toe, nam de sleutel uit het slot en stak die er aan de binnenzijde weer op, waarna hij de deur sloot.

Toen riep hij de hond, die vrolijk tegen hem opsprong.

— Het is jammer, dat je niet spreken kunt, Iwan, begon Raffles op vrolijke toon, anders zou je mij wel een en ander over die diamant kunnen vertellen, die ik je vannacht heb toevertrouwd.

— O, wat dat betreft, hoef je je geen illusies meer te maken, meneer John Raffles, riep plotseling het jonge meisje op spottende toon uit, terwijl zij de indringer vol leedvermaak aanzag.

— Hoezo, als ik vragen mag, miss? vroeg Raffles, terwijl zijn wenkbrauwen zich fronsten.

— O, ik behoef er geen geheim van te maken. Miss Brunt heeft uw hond, zodra hij hier was een middeltje toegediend — met de gevolgen die gij wel zult begrijpen.

Raffles richtte zich op en wierp het jonge meisje een onderzoekende blik toe.

Hij bezat genoeg mensenkennis om onmiddellijk te zien, dat zij de waarheid had gesproken.

Haar gelaat glom als het ware van vreugde over de teleurstelling, welke zij de Grote Onbekende had kunnen berijden.

— Dus toch te laat, bromde Raffles in zich zelf. Ik had moeten bedenken, dat die slimme vrouw mij te vlug af zou kunnen zijn.

Raffles wilde nog iets zeggen, toen een gerucht beneden in het huis hem plotseling deed ophouden.

Zijn scherp oor had de nadering van vlugge voetstappen over de tegels van de vestibule waargenomen.

Zonder zich ook maar een ogenblik te bedenken, haalde hij vliegensvlug een grote ongebruikte zakdoek uit zijn zak en voordat het meisje ook maar had kunnen beseffen wat er met haar geschiedde, had hij haar de doek om de mond geslagen en stevig dichtgebonden.

Met een onwillekeurige beweging bracht de jeugdige detective beide handen naar het gelaat om de doek weg te trekken.

Raffles scheen slechts op dit gebaar gewacht te hebben.

Een ondeelbaar ogenblik later had hij de polsen van het jonge meisje gegrepen, ze achter haar rug gebracht en daar met behulp van een snel te voorschijn gehaald stel boeien, aan elkander bevestigd.

Dit alles had zeker niet langer dan een paar seconden geduurd.

Het jonge meisje was zo geheel en al overbluft door deze plotselinge overval, dat zij niet het minste gerucht had kunnen maken.

Raffles drukte haar met een zachte handbeweging weer op de stoel neer en droeg haar toen met stoel en al naar de hoek van het vertrek, die zich aan de zijde van de deur bevond, en wel aan de kant, die door de opengaande deur het langst verborgen zou blijven voor de blik van ieder persoon die binnentrad.

Toen ijde hij naar de deur, opende deze snel en stak de sleutel weer van buiten in het slot.

Hij beval de hond bij het kleine bureau te gaan liggen, dat dicht bij het raam stond en drukte zich toen zo dicht mogelijk tegen de muur naast de deur, terwijl hij zijn revolver gereed hield.

De voetstappen naderden snel, en na een ogenblik klonken zij vlak voor de deur.

De hond was brommend opgestaan en stond doodstil, de ogen op zijn meester gevestigd, maar een enkele blik van John Raffles was voldoende om hem weer te doen neerliggen.

Er werd een hand op de kruk van de deur gelegd, en Ann Brunt trad binnen.

Nauwelijks was zij goed en wel in het vertrek, of Raffles duwde met kracht tegen de deur, die dichtging.

De loop van de revolver was op het voorhoofd van de jonge vrouw gericht.

Dadelijk kwam de hond naast zijn meester staan, als het ware wachtend op een teken, om de binnentreden vrouw naar de keel te vliegen.

— Liggen, Iwan, beval Raffles kortaf.

De hond kroop onder de tafel weg, de staart tussen de achterpoten. Ann Brunt echter scheen geen ogenblik van haar stuk gebracht te zijn, nadat zij over de eerste schrik heen was.

— Doe die revolver maar weg, mijnheer John Raffles, zei zij glimlachend. Ik verzeker u, dat ik ongewapend ben.

— Dat is best mogelijk, Miss Brunt, maar gij moet het mij niet euvel duiden als ik enige zekerheid neem.

— Zoals gij wilt, hernam Ann Brunt koeltjes.

Nu pas zag zij haar assistente gekneveld en gebonden in de hoek van het vertrek zitten.

Zij beet haar tanden op elkaar en zei:

— Ik zie, dat ge hier reeds aan het werk zijt geweest, mijn waarde tegenstander. Is het uw gewoonte om weerloze meisjes zo te behandelen?

— Mijn schone dame, hernam Raffles ironisch, als de weerloze meisjes, waarmede ik te doen heb, met revolvers in de zakken van hun schort rondlopen, dan acht ik mij ontheven van de verplichting, hen als onschuldige bakvisjes te behandelen. Bovendien heb ik wel eens gehoord, dat het gegil van een vrouw reeds op verre afstand hoorbaar is en gij kunt dus wel begrijpen, dat ik mijn maatregelen heb genomen, opdat uw lieve assistente u niet door een ontijdige kreet op de hoogte van de toestand zou hebben gebracht.

— Daarin kunt gij wel gelijk hebben, zei Ann Brunt met een spijtig lachje.

— Ik heb ongetwijfeld gelijk, Miss Brunt. Gij zoudt onmiddellijk begrepen hebben, dat er iets niet in de haak was, gij zoudt alle deuren zorgvuldig hebben afgesloten en een paar agenten hebben gehaald, en een kwartier later zou John Raffles zijn loopbaan jammerlijk beëindigd hebben in het inwendige van een politieauto.

— Die kans was inderdaad zeer groot geweest, hernam Ann Brunt droog.

— Ziet gij wel? viel Raffles op vrolijke toon uit. O, wij verstaan elkaar uitmunten.

— Maar bestaat de reden, die u dwong mijn assistente onschadelijk te maken op dit ogenblik nog?

— Nu meer dan ooit, miss, en wel om een reden, die u aanstonds duidelijk zal worden.

— Ik ben zeer nieuwsgierig, hernam Ann Brunt.

Onder het spreken was zij onmerkbaar naar het bureau geschoven, waarvan zij zich thans op slechts enkele passen afstands bevond.

Raffles had die beweging met een flauw glimlachje om de lippen gevolgd.

— Laat ons ter zake komen, miss, als ik u verzoeken mag, zei hij. Juist toen ik u hoorde aankomen, deelde uw assistente mij mede, dat gij mijn hond een middelje hebt laten slikken en dat de diamant reeds weer in uw bezit is.

— Dan heeft zij u nog slechts ten dele de waarheid kunnen vertellen met neer Raffles, zei de jonge detective spottend. Want de steen bevindt zich niet meer in mijn bezit; die is reeds weer aan Lady Edgcombe ter hand gesteld.

Raffles werd een tintje bleker onder zijn schmink en dat was alles waardoor hij zijn teleurstelling toonde.

— Ik twijfel geen ogenblik aan uw mededeling, miss, zei hij. En daarop kan ik maar één ding antwoorden.

— En dat is? zei Ann Brunt, die meer van haar zegepraal had denken te genieten.

— Wel, miss, dat gij mij méér werk bezorgt, dan waarop ik gerekend had.

— He... wat bedoel je? riep de jonge vrouw verbaasd uit.

— Begrijpt gij dat niet? Ik wil zeggen dat ik nu nogmaals aan het werk moet tijgen om de steen terug te krijgen.

— Wat zegt gij daar, riep Ann Brunt terwijl zij van woede stampvoette. Ben je gek geworden? Denk je werkelijk dat je de Ster van het Oosten weer in je bezit krijgt?

— Over een uur zal dat mooie steentje zich in mijn zak bevinden, antwoordde Raffles met de grootste bedaardheid.

Ann Brunt keek de Grote Onbekende een ogenblik zwijgend aan en zei toen op minachtende toon:

— Dat valt me tegen, John Raffles, ik wist niet, dat gij een grootspreker zijt.

— Gij zoudt u vergissen, Miss, als gij mij daarvoor aanzag, hernam Raffles koud. Wat ik zeg, dat doe ik.

— Laat me niet lachen, riep Ann Brunt uit. Ik zeg toch dat de diamant nog geen half uur geleden door mij persoonlijk aan Lady Edgecumbe is ter hand gesteld. Gelooft u mij soms niet? Neem dan uw hond mede, dan kunt gij u zelf overtuigen.

— Ik zal de hond medenemen, Miss Brunt, maar niet om mij te overtuigen, want ik geloof u volkomen en toch blijf ik bij mijn bewering, dat de diamant binnen een uur in mijn bezit zal zijn. Willen wij eens wedden?

— Ik wed nooit, John Raffles. Maar ja, als ik het zou doen, dan zou ik nu wel om duizend pond sterling willen wedden, dat je de diamant voorgoed kwijt zijt. Gij zoudt verliezen... en dat zal ik u onmiddellijk bewijzen.

Met één sprong was de jonge vrouw bij de schrijftafel en rukte de telefoon van de haak.

Tegelijkertijd richtte zij met de andere hand een kleine revolver op de borst van John Raffles, die zijn wapen in de zak had gestoken.

— En nu geen stap meer, of ik schiet! Haal bevel was echter volkomen overbodig, want Raffles bleef, met zijn lange armen uitgespreid en de armen over de borst gekruist, staan waar hij stond, zonder een andere beweging te maken dan een lichte schommeling van het schouwenlijf.

— Hallo, riep de jonge vrouw, terwijl zij de revolver geen ogenblik van het hoofd van de Grote Onbekende afwendde.

— Geen antwoord.

En nu kwam er een vriendelijk lachje op zijn gezicht als ware het een verontschuldiging, waarvan de lippen van John Raffles klonk.

— Excuseer, dat ik het u niet eerder heeft medegedeeld, Miss Brunt, maar de telefoon is buiten werking.

Ann Brunt keek de Grote Onbekende na.

Toen lichtte zij met een machinaal gebaar met de linkerhand het toestel zo hoog mogelijk boven haar hoofd, waarbij de afgesneden draad hulpeloos heen en weer slingerde.

Het maakte zulk een grappige indruk, dat Raffles zich onmogelijk kon weerhouden en in een lach schoot.

— Ik vraag u duizendmaal excuus, Miss Brunt. Ik weet dat ik onbeleefd ben, maar ik kan er werkelijk niets aan doen. Uw gezicht is op het ogenblik veel meer dan duizend pond waard om het te aanschouwen.

— Tart mij niet, siste de jonge detective. Ik zou in staat zijn u zonder meer als een hond neer te schieten.

— Dat zoudt gij niet kunnen, Miss Brunt, hernam Raffles bedaard, want die revolver is niet geladen.

Het gelaat van Ann Brunt nam een onbeschrijflijke uitdrukking aan.

Zij haalde bliksemsnel de veiligheidspen uit haar revolver, zodat het magazijn met een scherp klikje omviel.

Het magazijn was ledig.

— Duivelswerk, zuchtte de jonge detective, terwijl zij zich in een stoel liet vallen. Hoe is dit mogelijk?

— O, het ging heel eenvoudig, Miss Brunt, antwoordde Raffles op dezelfde verontschuldigende toon. Gij zult u wellicht herinneren, dat gij vannacht met Lord Waldgrave een glas champagne aan de bar hebt gedronken. Gij hebt daarbij uw tas enigszins achteloos op een stoel gelegd en terwijl gij een gesprek aanknoopte met de gastheer, ben ik zo vrij geweest die tas vlug te openen, waarvan ik de inhoud wel vermoedde, om uw revolver van de scherpe patronen te ontdoen.

Een ogenblik heerste er een zwijgen in het vertrek.

Toen zei Ann Brunt op doffe toon:

— Ik erken hierin uw meerderheid, maar de diamant zult gij niet krijgen.

— Wij zullen zien, zei Raffles eenvoudig.

Hij wierp een blik op zijn horloge en vervolgde:

— Het is op het ogenblik negen uur. Om tien uur kunt gij u bij Marklezin Edgecumbe zelf gaan overtuigen, dat ik

de steen weer in mijn bezit heb. En omdat ik nu een weinig snel moet handelen, zult gij wel zo goed zijn zonder enige tegenspraak en vlug te doen wat ik zeg. Ik kan mij op dit ogenblik werkelijk niet met galanterie inlaten. Mag ik u verzoeken uw handen uit te steken?

Langzaam hief zij haar handen op en aanstonds waren haar polsen in een

paar fraaie glimmende en niet al te klemmende boeien gevat.

Daarop haalde hij een touw uit zijn zak en bond, niet zonder weerzin en met de meest mogelijke consideratie, de voeten van Ann Brunt aan de poten van de stoel vast.

Ten slotte bond hij haar mond met een doek dicht.

HOOFDSTUK VII

DE WEDDENSCHAP WORDT GEWONNEN

Raffles keurde zijn werk en knikte tevreden.

— Ik geloof wel, dat gij in het eerste half uur niet vrij zult komen, zei hij.

Raffles stapte op de deur toe, op de voet gevolgd door de hond.

Raffles sloot de deur met de sleutel stak deze in zijn zak en snelde de trap af.

Iwan rende eensklaps als bezeten op een klein oud mannetje af, dat op een afstand van ongeveer twintig meter langzaam naderde.

Het was Charles Brand.

Het tweetal snelde weg en ging de hoek van de straat om, waar een oude huurauto naast het trottoir stond, met een chauffeur met een lange, zwarte baard, achter het stuurwiel.

Raffles keek hem in het voorbijgaan lachend aan en merkte fluisterend tegen Brand op:

— Onze brave Henderson heeft het in het grimeren nog niet ver gebracht, maar het is in ieder geval voldoende. Vlug ingestapt en naar huis. Kom Iwan.

Spoedig was de Cromwellstreet bereikt en enkele ogenblikken later bevonden zich allen veilig binnen de muren van het park.

Raffles trad op Henderson toe en zei:

— Luister eens goed, James. Neem dadelijk Iwan onderhanden en zorg dat de hond er niet meer smetteloos wit uitziet. Hoe je dat wil bewerkstelligen is jouw zaak, als je maar zorgt, dat de kleur niet al te spoedig verdwijnt. Je

kunt bijvoorbeeld, hier en daar kleine zwarte vlekken aanbrengeu, dat is voldoende.

— Ik zal er voor zorgen, mylord, antwoordde Henderson.

— Ik reken op je. Kom mede, Charles.

Raffles trok de jongeman bij de arm mede en beiden begaven zich regelrecht naar de slaapkamer van de Grote Onbekende.

— Je hebt me in de auto verteld hoe je ontsnapt bent, Edward, zo begon Brand eindelijk. Maar ik mag een staart krijgen, als ik goed begrijp wat je nu eigenlijk van plan bent.

— Maar heb ik je dan vanochtend niet gezegd, dat ik de Ster van het Oosten terug wilde halen? zei Raffles, die reeds bezig was zich van zijn bovenkleden te ontdoen.

— Ja dat weet ik. Je wilde die steen weer aan Ann Brunt ontroven. Maar dat is nu toch onmogelijk, nu zij de diamant weer terug gebracht heeft.

— Onmogelijk bestaat voor mij niet, hernam Raffles, terwijl hij een uniform van inspecteur van politie uit de kast haalde en haastig begon aan te trekken. Het enige verschil is, dat ik nu de steen opnieuw aan de oorspronkelijke eigenares moet ontroven, in plaats van hem aan de detective te ontnemen.

— Maar mij dunkt, dat het verschil nog al groot is, riep Brand uit.

— Waarom?

— Omdat Marjorie Edgewood op

haar hoede zal zijn.

— Dat was Miss Brunt ook.

— Alles goed en wel, ik vrees dat de zaak een verkeerde loop zal nemen.

— En ik geloof daarentegen, dat alles van een leien dakje zal gaan, riep Raffles vrolijk uit, terwijl hij de uniform dichtknoopte en zich begon te schminken.

Nog geen vol kwartier nadat Raffles het huis door de tuindeur was binnen gekomen, had hij zijn vermomming voltooid.

Raffles snelde door het park naar de garage, waar Henderson reeds met een prachtige Italiaanse scooter gereed stond.

Hij sprong er op en aanstonds vloog de machine in grote vaart door de straten van Londen, om niet te stoppen, voor het huis van Markiezin Edgumbe bereikt was.

Hij bracht de scooter over het pad van de voortuin naar de huisdeur, zette hem op de standaard en belde aan.

Een keurig geklede huisknecht opende de deur.

— Is uw meesteres thuis? vroeg Raffles.

— Zeker, mijnheer, antwoordde de bediende enigszins aarzelend. Maar ik weet niet of zij u nu wel zal kunnen ontvangen.

— O, dat zal zij zeker wel, hernam Raffles. Zeg haar, dat er iemand van de politie is, die mylady dringend moet spreken naar aanleiding van de diefstal van gisternacht.

— Als dat zo is, wees dan zo goed binnen te komen, mijnheer, antwoordde de bediende.

Raffles trad de vestibule binnen en ging zitten op een fraaie eikenhouten bank, die tegen een der muren was geplaatst.

De huisknecht keerde enige ogenblikken later terug met het verzoek hem te willen volgen.

Raffles stond op en de bediende geleide hem door een paar gangen naar een fraai gemeubeld boudoir, dat op de grote tuin aan de achterzijde van het huis uitzag.

De bediende klopte aan en liet de

bezoeker binnen.

Raffles wierp een snelle blik om zich heen.

Het vertrek, waar hij zich bevond, was met verfijnde smaak gemeubeld, maar véél tijd om alles in zich op te nemen, had hij niet, want hij bleef slechts een ogenblik alleen.

Markiezin Edgumbe trad binnen.

— Gij moet het mij niet euvel duiden, mylady, aldus begon Raffles, dat ik het waag u zo vroeg in de ochtend lastig te vallen, maar het betreft een hoogst ernstige zaak.

— O, mijnheer, de zaak heeft zich gelukkig geheel ten goede gekeerd, zo viel de markiezin hem in de rede.

— Ik vrees niettemin, dat ik u zal moeten teleurstellen, door het tegendeel te geloven, mylady.

— Wat bedoelt gij mijnheer? riep de markiezin verschrikt uit.

— Dat zal ik u zeggen. Zoëven is de u ontstolen diamant teruggebracht door een van onze bekwaamste detectives, Ann Brunt, niet waar?

— Ja, mijnheer, antwoordde de markiezin terwijl zij de bezoeker met een angstig vragende blik aanzag. De steen bevindt zich op het ogenblik weer in mijn brandkast.

— Gij hebt er misschien een steen ingelegd, mylady, maar zeker niet dezelfde die u gisteren ontstolen werd, hernam Raffles met de grootste kalmte.

De markiezin uitte een kreet van schrik.

— Wat bedoelt gij daarmee, mijnheer? Spreek toch alstublieft niet in raadsels.

— Ik bedoel, dat Miss Brunt u een valse diamant terug heeft gebracht, zei Raffles.

Markiezin Edgumbe staarde de gewaande inspecteur van politie met grote ogen aan en mompelde toen nauwelijks hoorbaar:

— Een valse steen? De politie zelf zou mij dus bedrogen hebben?

— Ondanks haarzelf, mylady, dat verzeker ik u, hernam Raffles haastig.

— Maar hoe is dat dan mogelijk?

— O, het is tamelijk eenvoudig in zijn werk gegaan: dezelfde dief die heden-

nacht uw kleinood ontroofd heeft is de echte steen enige tijd daarna gaan verwisselen tegen een valse die hij reeds enige dagen van tevoren met grote bekwaamheid had nagemaakt.

— Hoe heb ik ook zo dom kunnen zijn, de diamant bijna een week lang tentoon te stellen bij een juwelier aan het Strand, jammerde de Markiezin.

— De dief heeft natuurlijk alle tijd gehad om de diamant grondig te bestuderen zei Raffles en er een voortreffelijke copie van te maken. Toch zou ik u gaarne willen overtuigen, dat ik het bij het goede eind heb. Zoudt gij zo goed willen zijn, om mij de steen in kwestie te laten zien. Ik hoop u te kunnen overtuigen.

— Gaarne, mijnheer, maar zeg mij eerst eens, hoe het mogelijk was, dat mijn diamant hedennacht in de woning van Miss Brunt was.

— O, dat is vlug verteld. Nadat alle gasten vertrokken waren is Miss Brunt naar het huis van Lady Chesterfield teruggekeerd. Zij verdacht namelijk een van de bedienden. De man zelf was er niet, maar bij een huiszoeking in zijn kamer werd de diamant in een stoelpoot verborgen gevonden.

— Maar hoe wist die bediende, die toch zeker niet terug is gekeerd, daar hij in dat geval gevangen zou zijn genomen, dat de steen zich reeds in handen van de detective bevond?

— Een medeplichtige, een hulpbediende, is het hem gaan vertellen, Miss Brunt wilde u, omdat het zo laat in de nacht was, niet komen storen, maar bracht u vanochtend vol blijdschap de steen terug, niet wetende, dat hij vannacht geruild was.

— Maar als zij het niet wist, mijnheer, hoe wist gij het dan zelf?

Raffles beet zich even op de lippen.

Hij begreep dat hij met een vrouw te doen had, die over een grote dosis gezond verstand beschikte en die het hem met haar vragen tamelijk lastig maakte.

Maar ook nu had hij spoedig zijn antwoord gereed.

— Ik wist het zelf niet, tot voor ongeveer een kwartier geleden, mylady,

antwoordde hij op hoffelijke toon. Ik moest toen voor dienstzaken naar Miss Brunt en ik vond al spoedig de sporen van een inbraak, die haar tot dusverre ontgaan waren. Daar er volstrekt niets ontvreemd was, viel onze aandacht al gauw op de diamant. En nu herinnerde Miss Brunt zich ook plotseling, dat zij de steen niet meer op dezelfde plaats had teruggevonden, waar zij hem een paar uren tevoren had neergelegd. Ik nam onmiddellijk mijn motorrijwiel, sprong er op, en reed hier heen, om u hiervan op de hoogte te brengen.

De markiezin scheen overtuigd te zijn en zei haastig:

— Ik zal onmiddellijk de diamant halen, mijnheer. Wees zo goed even te wachten.

Een paar minuten later keerde zij terug met een groot etui van marokijnleder in de hand.

Zij opende het en nam er de steen uit, die zij Raffles overhandigde.

Deze bekeek de diamant met voorgewende aandacht, draaide hem om en om, haalde een loupe te voorschijn en bromde toen:

— Het is zoals ik dacht. Deze steen is geen pond sterling waard, mylady. Ik moet echter erkennen, dat hij op voortreffelijke wijze is nagemaakt. De grootte, vorm, de glans en zelfs de zetting zijn volkomen dezelfde als van de echte steen.

De markiezin slaakte een jammerende kreet.

— De schurken, kreet zij. Hoe kom ik ooit weer in het bezit van mijn mooie diamant?

— Dat weet ik niet, mylady, ik vrees zelfs dat gij hem voorgoed kwijt zijt, zei Raffles op droge toon, terwijl hij de diamant kalm in zijn zak stak.

— Wat doet gij daar, mijnheer? riep de markiezin verschrikt uit.

— Wel mylady, ik neem de valse steen eenvoudig mede, ten einde bij de opsporing van de politie te kunnen helpen.

Op dat ogenblik klonk de schel van de telefoon, die op de schrijftafel stond.

De markiezin wees op het toestel en zei:

— Excuseer... één ogenblik, mijnheer?

— Natuurlijk, mylady, zei Raffles met een buiging, ofschoon hij zich inwendig allesbehalve gerust gevoelde.

Hij zag hoe zij de hoorn van de haak nam en verwachtte ieder ogenblik een kreet van ontzetting of woede te horen.

Maar het zou geheel anders uitkomen.

— Daar is iemand van de politie aan de telefoon, die u dringend wenst te spreken, mijnheer, zei de markiezin met de hoorn nog in de hand.

Raffles kwam toesnellen en nam de telefoon van haar over en luisterde aandachtig naar wat er aan de andere kant van de lijn gezegd werd, met opeengeknepen lippen en een zonderlinge glans in zijn ogen, de enige woorden die hij sprak waren:

— Dank je wel. Accoord...

Daarop legde hij de hoorn weer op de haak.

— Een hoopvol bericht, mijnheer als ik vragen mag? vroeg de markiezin. Heeft men misschien reeds iets ontdekt?

— Tot mijn spijt niet, mylady. Het betref een dienstzaak, die niet in verband staat met de aangelegenheid van de Ster van het Oosten.

Raffles greep zijn pet, die hij op een tafeltje had neergelegd en boog nogmaals.

— En nu wilt gij mij wel veroorloven, dat ik afscheid van u neem, mylady. Een zaak van groot gewicht dwingt mij, u eerder te verlaten dan ik wel gewenst had.

— En de diamant, mijnheer?

— Mylady, ik wil u niet vleien, met een hoop, die wellicht nooit verwezenlijkt wordt. Ik geloof dat gij de diamant wel voor het laatst zult gezien hebben.

— Maar mijnheer, het was een steen van twintig duizend pond sterling.

— Mylady, de juweliërs moeten ook leven, zei Raffles, met een ondoorgrondelijke glimlach.

En voor de markiezin bekomen was van deze wel wat zonderlinge opmerking uit de mond van een politiebeambte, had Raffles het vertrek verlaten en liep hij de gang door met blijkbaar veel gro-

ter haast om weg te komen, dan hij getoond had bij zijn binnenkomst.

De oude bediende wachtte hem in de vestibule op en geleidde hem naar de deur, die hij opende.

Maar nauwelijks had Raffles een voet op de stoep gezet of hij trok zijn hoofd schielijk weer terug en wierp de deur in het slot.

De oude bediende keek verbaasd om.

Raffles legde de vinger op de lippen en zei op zachte toon:

— Beste vriend, je kunt je zeer verdienstelijk jegens de politie maken.

— Wel mijnheer ik verlang niets liever, antwoordde de oude man grinnikend.

— Luister dan goed naar wat ik zeggen ga. Hebt gij de dame gezien, die van ochtend een bezoek aan uw meesteres bracht?

— Neen, mijnheer, ik was toen nog niet beneden. De kamenier heeft de deur geopend.

— Goed. Ik zie daarginds een paar bedriegsters aankomen, die reeds lang bij de politie in verdenking staan, oplichterijen op grote schaal te plegen. Welnu, ik zou er zeer veel prijs op stellen, als ik kon horen, wat de twee verdachte sujetten die zich herhaaldelijk voor Miss Ann Brunt en haar assistente uitgeven, wel aan uw meesteres te zeggen kunnen hebben. Zoudt gij mij niet een kamertje kunnen aanwijzen, vanwaar ik ze zou kunnen beluisteren?

— Wel, mijnheer, niets is gemakkelijker, antwoordde de oude bediende gediensstig. Gaat u maar mee, dan zal ik u naar een kamer brengen, die met twee vleugeldeuren uitkomt op het boudoir van mijn meesteres. Er hangt een gordijn voor die deuren en gij kunt deze dus gemakkelijk openen en sluiten, zonder gezien te worden.

— Is dit 't bedoelde kamertje? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer.

Op dat ogenblik werd er gebeld.

— Ga dan maar gauw de deur opendoen en kom direct weer terug, nadat gij de bezoekersters heb aangediend, want ik kon je wel eens nodig hebben.

— Tot uw dienst, mijnheer, zei de bediende, terwijl hij zo vlug wegsnelde als zijn oude benen het toelieten.

— Juist bijtijds, mompelde Raffles in zichzelf, terwijl hij de deur achter zich dichttrok. Een paar seconden later, en ik was de lieve dames juist in de armen gelopen. Ik ben blij dat Brand ze in hun auto heeft zien voorbij rijden en mij bijtijds heeft kunnen verwittigen. Maar ik ben er wel nieuwsgierig naar, hoe mijn lieve vriendinnen hebben weten te ontsnappen.

Hij liep snel door het vertrek en draaide zacht de kruk van de beide vleugeldeuren om, zodat hij ze aanstonds naar zich toe zou kunnen trekken.

Daarna keerde hij op zijn schreden terug en legde het oor tegen het sleutelgat van de vestibuledeur.

Duidelijk hoorde hij de stem van Ann Brunt die in haastige, afgebroken zinnen, markiezin Edgcombe verzocht te spreken.

De oude huisknecht bromde iets onverstaanbaars en daarna hoorde Raffles hem over de tegels van de vestibule slossen en op de deur van het boudoir aankloppen.

Het volgende ogenblik keerde hij terug en verzocht op tamelijk onbeleefde toon, de beide bezoeksters hem te volgen.

Er klonken snelle schreden door de vestibule en toen werd het stil.

Raffles trok de deuren iets verder naar zich toe en stond nu vlak achter het zijden gordijn, zodat hij duidelijk ieder woord kon horen, dat er in het boudoir gesproken werd.

Aldus kreeg hij te horen, dat Miss Brunt er in geslaagd was te ontsnappen door zich met stoel en al ondersteboven te gooien, naar haar assistente te kruipen, waarna zij elkaars boeien los maakten en toen door twee aan elkaar geknoopte tafellieden zich van het balkon in de tuin hadden laten afzakken.

Daarna kreeg Raffles het verhaal te horen van Lady Edgcombe over de politie-inspecteur, die zo juist bij haar was geweest, en met de zogenaamde valse diamant in zijn zak nog geen vijf minuten geleden vertrokken was.

— Gij zegt dat hij nog geen vijf minuten geleden vertrokken is? riep Ann Brunt uit.

— Eerder korter dan langer dan vijf minuten, miss.

— Maar dan kan hij ook het huis nog niet verlaten hebben, riep Ann Brunt verheugd uit. Daar herinner ik mij, dat ik een scooter op een standaard voor de deur heb zien staan; misschien is er nog niets verloren.

— Maar gij zoudt hem toch onmogelijk alleen kunnen arresteren, miss, jammerde de markiezin.

— Ik ben in een politie-auto gekomen, mylady, en heb zes agenten bij mij.

— Ik geloof dat het zoetjes aan tijd wordt, het toneel van mijn werkzaamheden te verlaten, bromde de Grote Onbekende in zichzelf.

Hij trad op de bediende toe en fluisterde hem in het oor:

— Ga naar buiten, en zeg tot een van de politiemannen in de auto, die voor de deur geparkeerd staat, dat zij zich onmiddellijk naar de achterzijde van het huis moeten begeven en zich verdekt bij de tuindeur moeten opstellen, op bevel van Miss Ann Brunt.

— Jawel, inspecteur, antwoordde de oude huisknecht.

Raffles hoorde hem de gang doorgaan, de voordeur openen en even later het starten der politie-auto.

Even daarna kwam de bediende weer binnen.

Op dat ogenblik klonken er voetstappen in de gang.

Ann Brunt en haar assistente snelden naar de voordeur en rukten deze open.

Een kreet van woede weerklonk.

— De auto is weg hoorde Raffles roepen.

Maar ook de oude bediende had het gehoord.

Hij keek de gewaande inspecteur onderzoekend aan — en zijn knieën begonnen te knikken, eerst langzaam en bijna onmerkbaar, maar al spoedig zo hevig, dat de arme oude sukkel naar een stoel moest wankelen om daar een steunpunt te vinden.

Raffles ging hem glimlachend voorbij, klopte hem vriendelijk op de schouder en zei:

— Tussen ons is geen woord meer nodig, niet waar, goede vriend? Wij weten nu wat wij aan elkaar hebben. Zie daar, om je schadeloos te stellen voor de doorgestane schrik.

Met deze woorden haalde Raffles met een achteloos gebaar een bankbiljet van honderd pond uit zijn binnenzak, en stak het de totaal verblufte bediende tussen de knopen van diens gegalonneerde vest.

Het volgende ogenblik had hij de deur geopend, en stond nu in de vestibule, vlak achter de beide vrouwelijke detectives, die zich op het horen van zijn schreden beiden tegelijkertijd omkeerden.

— John Raffles, siste Ann Brunt.

— Niemand anders, Miss Brunt, antwoordde de Grote Onbekende, terwijl hij op de deur toetrad. Mag ik u verzoeken mij de aftocht niet te moeilijk te maken?

Tegelijkertijd hief hij zijn linkerarm op en schoof de beide vrouwen zonder enige moeite en zonder enig spoor van geweld, maar niettemin onweerstaanbaar terzijde, alsof zij de stukken van een schaakspel geweest waren.

Geen seconde later viel de deur dicht.

Raffles rukte de scooter van de standaard, sprong in het zadel, trapte de motor aan en vloog het hek uit, dat Ann Brunt had laten openstaan, juist op het zelfde ogenblik dat de voordeur weer openging.

Het laatste wat Ann Brunt voor ditmaal van de Grote Onbekende te zien kreeg, was een vrolijk wuivende hand.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Bende van de Vampiers

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel óók nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voornemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat ieder belangstellende, onverschillig wàr woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wensen, worden verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PARKUM », 1ste van den Boschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherpschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Randiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8
Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie.
Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl. ...., is heden
overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ont-
vangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt
verlangd).

NAAM : .....

ADRES : ..... L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266